

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-38-09

Druk nr 1955

Warszawa, 25 marca 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wraz z projektem aktu wykonawczego.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki.

(-) Donald Tusk

U S T A W A
z dnia

o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) obiekcie produkcyjnym – należy przez to rozumieć zorganizowaną część przedsiębiorstwa, w której są wytwarzane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego;”,

b) w ust. 2 po pkt 1b dodaje się pkt 1c w brzmieniu:

„1c) materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego – materiały wybuchowe, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.³⁾),”;

2) po art. 23 dodaje się art. 23a w brzmieniu:

„Art. 23a. 1. Przedsiębiorca wytwarzający materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego jest zobowiązany do ich oznaczenia polegającego na zamieszczeniu na nich nazwy producenta, alfanumerycznego kodu oraz oznaczenia

do odczytu elektronicznego, zwanego dalej „jednoznacznym oznaczeniem”, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku:

- 1) gdy wytworzone materiały wybuchowe są przemieszczane poza obszar Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i są oznaczone zgodnie z przepisami kraju przeznaczenia;
- 2) gdy materiały wybuchowe zostały dostarczone w miejsce zużycia bez opakowania i przeznaczone są do bezpośredniego zużycia;
- 3) gdy materiały wybuchowe zostały wytworzone w miejscu ich użycia i przeznaczone są do zużycia bezpośrednio po wytworzeniu.

3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, oznacza obiekt produkcyjny trzycyfrowym kodem.

4. Kod oznaczenia obiektu produkcyjnego nadaje, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek przedsiębiorcy.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi rejestr obiektów produkcyjnych.

6. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest zobowiązany do prowadzenia rejestru oznaczeń, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

7. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest zobowiązany przechowywać dane zamieszczone w rejestrze oznaczeń przez okres 10 lat, licząc od dnia wytworzenia i wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

8. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest zobowiązany przekazać, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, dane dotyczące pochodzenia i lokalizacji każdego z materiałów wybuchowych do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, w trybie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Ministra Obrony Narodowej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania w zakresie jednoznacznego oznaczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w tym sposób jego oznaczenia, oznaczenia producenta, a także kodu do odczytu za pomocą urządzeń elektronicznych,
- 2) wzór jednoznacznego oznaczenia, o którym mowa w pkt 1,
- 3) sposób oznaczenia kraju producenta lub przywozu materiału wybuchowego na obszar Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- 4) wymagania w zakresie oznaczenia obiektu produkcyjnego oraz wzór wniosku o oznaczenie obiektu produkcyjnego,
- 5) sposób prowadzenia rejestru oznaczeń oraz zakres informacji, gromadzonych w tym rejestrze niezbędnych do identyfikacji przedsiębiorcy, który sprawuje nadzór nad materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego oraz do ustalenia lokalizacji tych materiałów,
- 6) warunki przechowywania danych zgromadzonych w rejestrze oznaczeń dotyczących materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w sposób zapewniający ochronę przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem danych,
- 7) tryb postępowania przy przekazywaniu uprawnionym organom i służbom państwowym danych dotyczących materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego
– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także zapewnienia możliwości jednoznacznej identyfikacji, w tym lokalizacji każdego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego pozostającego w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz typ materiału wybuchowego.”;

3) w art. 24:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Materiały wybuchowe znalezione podczas prowadzenia oczyszczania terenu mogą być przechowywane w pomieszczeniach magazynowych, o których mowa w ust. 1.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dla pomieszczeń magazynowych, w tym ich warunki lokalizacyjne i niezbędne zabezpieczenie techniczne oraz zabezpieczenie przed dostępem osób nieuprawnionych. Rozporządzenie powinno uwzględniać zróżnicowanie zagrożeń dla otoczenia ze względu na właściwości przechowywanych towarów, w tym materiałów wybuchowych znalezionych podczas prowadzenia oczyszczania terenu.”;

4) po art. 29 dodaje się art. 29a w brzmieniu:

„Art. 29a. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie obrotu materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego jest zobowiązany do ich oznaczenia oraz oznaczenia obiektu produkcyjnego.

2. Przepisy art. 23a ust. 1 – 9 stosuje się odpowiednio.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 po pkt 18 dodaje się pkt 18a w brzmieniu:

„18a) oczyszczaniu terenów – należy przez to rozumieć poszukiwanie materiałów wybuchowych, wydobywanie, zabezpieczenie, zniszczenie lub unieszkodliwienie znalezionych materiałów wybuchowych na lądzie, wodach śródlądowych i obszarach morskich,”;

2) w art. 4a:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) jednoznacznego oznaczenia, o którym mowa w art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.²⁾).”

b) po ust. 1 dodaje się ust 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się w przypadku:

- 1) gdy wytworzone materiały wybuchowe są przemieszczane poza obszar Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i są oznaczone zgodnie z przepisami kraju przeznaczenia;
- 2) gdy materiały wybuchowe zostały dostarczone w miejsce zużycia bez opakowania i przeznaczone są do bezpośredniego zużycia;
- 3) gdy materiały wybuchowe zostały wytworzone w miejscu ich użycia i przeznaczone są do zużycia bezpośrednio po wytworzeniu.”;

3) w art. 18:

a) w ust. 1:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przestrzegać zasad bezpiecznego prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz podczas oczyszczania terenów, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 1d,”

– pkt 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5) zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi,

bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo wydanych na podstawie art. 21 ust. 4,

- 6) prowadzić ewidencję nabytych, zużytych, przechowywanych, przemieszczanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub znalezionych i zniszczonych materiałów wybuchowych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów,”

b) ust. 1d otrzymuje brzmienie:

„1d. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz podczas oczyszczania terenów w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej innej niż określona w art. 10 ust. 2 oraz wymagania techniczne i organizacyjne dotyczące prowadzenia tych prac, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska, z uwzględnieniem zróżnicowania charakteru wykonywanych prac i właściwości używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.”;

4) w art. 21 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub znalezionych w trakcie oczyszczania terenów w tymczasowym magazynie, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska oraz uwzględniając zróżnicowanie zagrożeń dla otoczenia ze względu na właściwości przechowywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub znalezionych w trakcie oczyszczania terenów.”.

Art. 3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz art. 18 ust. 1d i art. 21 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 2, zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 1, 2 i 4 oraz art. 2 pkt 2, które wchodzi w życie z dniem 5 kwietnia 2012 r.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Komisji 2008/43/WE z dnia 4 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia systemu oznaczania i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z dyrektywą Rady 93/15/EWG (Dz. Urz. UE L 94 z 05.04.2008, str. 8).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007, z 2003 r. Nr 210, poz. 2036, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 173, poz. 1808 i Nr 222, poz. 2249, z 2005 r. Nr 94, poz. 788 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 235, poz. 1700, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 214, poz. 1347 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 214, poz. 1347.

UZASADNIENIE

Celem regulacji jest transpozycja przepisów dyrektywy Komisji 2008/43/WE z dnia 4 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia systemu oznaczania i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z dyrektywą Rady 93/15/EWG, w zakresie oznaczenia i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanej dalej „dyrektywą”.

Ponadto regulacja zawiera przepisy umożliwiające znowelizowanie czterech rozporządzeń regulujących wybrane aspekty wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych.

Dyrektywa wpisuje się w działania prowadzone przez państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), dotyczące szeroko rozumianej poprawy bezpieczeństwa w krajach EOG poprzez poddanie procesu wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (MWC) oraz obrotu tymi materiałami określonym rygorom. W szczególności przepisy dyrektywy wprowadzają obowiązek utworzenia systemu oznaczenia MWC oraz prowadzenia ich ewidencji.

Do MWC zalicza się te materiały wybuchowe, które nie są przeznaczone do wykorzystania na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa. Głównym użytkownikiem MWC jest górnictwo, niewielkie ilości MWC zużywane są także do prac wyburzeniowych lub ziemnych, a także przy oczyszczaniu terenów z materiałów wybuchowych.

Zgodnie z dyrektywą, a także obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej regulacjami prawnymi¹⁾, do materiałów wybuchowych zalicza się również wyroby zawierające materiały wybuchowe, takie jak:

- naboje,
- zapalniki i pobudzacze,
- lonty,

¹⁾ Ustawy z dnia:

- 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.),
- 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.).

- materiały wybuchowe powstające w wyniku zmieszania dwóch składników niewybuchowych.

Poprzez oznaczenie należy rozumieć nadanie każdemu MWC odpowiedniego kodu alfanumerycznego, którego struktura określona jest w załączniku do dyrektywy. W skład tej struktury wchodzi następujące elementy:

- nazwa producenta,
- oznaczenie państwa, w którym MWC jest wytwarzany lub wprowadzany na teren EOG,
- kod obiektu produkcyjnego nadawany przez odpowiednią władzę krajową,
- kod produktu i informacja logistyczna producenta.

Oprócz kodu alfanumerycznego, oznaczenie MWC musi zawierać kod kreskowy lub matrycowy, dzięki któremu – po zastosowaniu czytnika optycznego – można uzyskać wskazane wyżej informacje na temat materiałów wybuchowych.

System oznaczenia ma na celu identyfikację i śledzenie MWC, poczynając od miejsca wytworzenia oraz wprowadzenia do obrotu, a kończąc na zużyciu. Wymóg oznaczenia powinien przeciwdziałać nieuprawnionemu posiadaniu MWC oraz ułatwiać działania organów ścigania zmierzające do ustalenia źródła pochodzenia MWC. Wymóg oznaczenia dotyczy również importowanych MWC przed wprowadzeniem do obrotu na obszarze EOG.

Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego w Polsce podlegają oznaczeniu od dawna. Obowiązujące w kraju przepisy (patrz odnośnik 1), transponujące dyrektywę Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także regulacje zawarte w decyzji Komisji Europejskiej Nr 2004/388/WE z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu wewnątrz wspólnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych zapewniają możliwość ustalenia aktualnego właściciela MWC. Przepisy te nie wypełniają jednak wszystkich wymagań dyrektywy w zakresie oznaczenia oraz – w przypadku końcowych użytkowników – wymogów w zakresie przechowywania ewidencji nabytych, przechowywanych oraz zbytych i zużytych MWC. Wobec powyższego konieczna jest nowelizacja przepisów krajowych dotyczących obowiązku oznaczenia oraz ewidencji MWC i dostosowanie ich do wymagań określonych w dyrektywie.

Nowy system oznaczania i ewidencji materiałów wybuchowych nie zmienia zasadniczo systemu dotychczas obowiązującego, a jedynie go rozszerza. Zmiana będzie polegała

na oznaczeniu kraju wytwórcy oraz obiektu produkcyjnego. Należy podkreślić, iż zmiana ta dotyczy jedynie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Materiały wybuchowe wytworzone na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa podlegają oznaczeniu według odrębnych przepisów.

Przepisy dyrektywy nakładają na państwa członkowskie obowiązek wyegzekwowania od przedsiębiorców działających w sektorze materiałów wybuchowych, aby:

- a) oznaczali MWC poprzez umieszczenie na nich odpowiedniego kodu,
- b) prowadzili rejestr oznaczeń wytwarzanych materiałów wybuchowych wraz ze wszystkimi stosownymi informacjami, w tym dotyczącymi typu materiału wybuchowego, a także danych pozwalających na identyfikację firmy lub osoby, której powierzono nadzór nad MWC,
- c) rejestrowali lokalizację każdego materiału wybuchowego w okresie, gdy materiał wybuchowy jest w ich posiadaniu lub pod ich nadzorem, dopóki nie został przemieszczony do innego przedsiębiorcy lub wykorzystany,
- d) testowali swój system gromadzenia danych w regularnych odstępach czasu w celu zapewnienia jego skuteczności i jakości rejestrów zawierających dane na temat MWC,
- e) przechowywali dane dotyczące MWC w okresie 10 lat,
- f) chronili zgromadzone dane przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem,
- g) dostarczali właściwym władzom państwowym, na ich żądanie, informacje dotyczące pochodzenia i lokalizacji każdej jednostki (sztuki) materiału wybuchowego w całym cyklu życia MWC oraz w całym łańcuchu zaopatrzeniowym,
- h) przekazywali właściwym władzom państw członkowskich nazwiska i dane teleadresowe osób mogących w trybie całodobowym udzielić informacji dotyczących pochodzenia i lokalizacji każdej jednostki (sztuki) materiału wybuchowego w całym cyklu życia MWC i w całym łańcuchu zaopatrzeniowym.

Transpozycja przepisów dyrektywy wymaga wprowadzenia zmian w ustawach z dnia:

- a) 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o wykonywaniu działalności gospodarczej”,

- b) 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o materiałach wybuchowych”.

Zgodnie z proponowanymi zmianami odzwierciedlającymi wymagania dyrektywy do oznaczenia MWC zobowiązani będą przedsiębiorcy wytwarzający i wprowadzający do obrotu MWC (przedsiębiorcy sektora MWC) w państwach Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Oznaczenia zgodnie z przepisami dyrektywy nie trzeba będzie stosować w przypadku:

- 1) gdy wytworzone materiały wybuchowe będą przemieszczane poza obszar Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i będą oznaczone zgodnie z przepisami kraju przeznaczenia; przepisy te zazwyczaj odmiennie od przepisów dyrektywy określają oznaczanie MWC,
- 2) gdy materiały wybuchowe zostaną dostarczone w miejsce zużycia bez opakowania i będą przeznaczone do bezpośredniego zużycia – brak w takim przypadku fizycznej powierzchni do oznaczenia,
- 3) gdy materiały wybuchowe zostaną wytworzone w miejscu ich użycia i będą przeznaczone do zużycia bezpośrednio po wytworzeniu – w tym przypadku materiały nie podlegają również pakowaniu podobnie jak w pkt 2.

Jednym z elementów oznaczenia MWC jest kod obiektu produkcyjnego nadawany przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Wymóg nadawania obiektowi produkcyjnemu odpowiedniego kodu będzie dotyczył również sytuacji, w której działający w Polsce przedsiębiorca będzie dysponować obiektem produkcyjnym zlokalizowanym poza terytorium Wspólnoty. Podkreślenia wymaga, iż obowiązek wystąpienia o nadanie kodu obiektowi produkcyjnemu zlokalizowanemu poza terytorium Wspólnoty – zgodnie z art. 3 ust. 5 dyrektywy – spoczywać będzie na przedsiębiorcy, w sytuacji, kiedy posiada on siedzibę na terytorium Wspólnoty, zaś w przypadku zlokalizowania siedziby poza terytorium Wspólnoty – na importerze.

Przepisy dotyczące obowiązku oznaczenia MWC umieszczone zostaną w znowelizowanej ustawie o wykonywaniu działalności gospodarczej, gdyż ustawa ta zawiera przepisy dotyczące wytwarzania i wprowadzenia do obrotu MWC.

Mając powyższe na uwadze, do ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej wprowadzone zostaną następujące zmiany:

- 1) zdefiniowanie pojęcia „obiekt produkcyjny” (art. 1 pkt 1 lit. a projektu ustawy),

- 2) określenie jednoznacznego oznaczenia w odniesieniu do MWC oraz wprowadzenie obowiązku oznaczenia MWC oraz określenie przypadków, gdy oznaczenia nie stosuje się (art. 1 pkt 2 projektu ustawy).

Sposób oznaczenia wytwarzanych i wprowadzanych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, sposób prowadzenia rejestru oznaczeń, a także szczegółowe wymagania w zakresie przechowywania danych dotyczących materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, sposób postępowania podczas oznaczania obiektu produkcyjnego uszczegółowione zostaną – zgodnie z upoważnieniem zawartym w art. 1 pkt 2 projektu ustawy – w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Ministra Obrony Narodowej.

Osobny wątek problemowy ujęty w projekcie regulacji stanowią przepisy tworzące podstawę prawną do nowelizacji rozporządzeń:

- Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 28 lipca 2005 r. w sprawie sposobu prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 158, poz. 1328),
- Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie sposobu przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w tymczasowym magazynie (Dz. U. Nr 139, poz. 166),
- Ministra Gospodarki z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie wzoru ewidencji nabytych, zużytych, przechowywanych, przemieszczanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 194, poz. 1634),
- Ministra Gospodarki z dnia 28 października 2002 r. w sprawie pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 190, poz. 1589).

Włączenie do projektowanej regulacji wybranych zagadnień związanych z wykonywaniem działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych wynika z faktu, iż zmiany w prawie w następstwie transpozycji dyrektywy, a także uregulowania niektórych aspektów oczyszczania terenów związane są z koniecznością nowelizacji tych samych dwóch ustaw, a mianowicie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej oraz o materiałach wybuchowych.

Konieczność nowelizacji wymienionych rozporządzeń wynika z faktu, iż aktualnie obowiązujące przepisy nie określają warunków bezpieczeństwa, jakie powinny być spełnione podczas prowadzenia oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych. Przepisy nie wprowadzają także obowiązku ewidencji znalezionych materiałów wybuchowych. Określenia wymaga również pojęcie „oczyszczanie terenów”, które powinno być zdefiniowane jako sprawdzanie obszarów lądowych oraz wód śródlądowych i obszarów morskich pod względem występowania materiałów wybuchowych, a także wydobycie, zabezpieczenie, zniszczenie lub unieszkodliwienie znalezionych materiałów wybuchowych.

Wskazane wyżej problemy wymagają uregulowania, bowiem oczyszczanie terenów jest związane z podwyższonym ryzykiem wypadku (katastrofy) z uwagi na operowanie potencjalnie dużymi ilościami materiałów wybuchowych. Dlatego oczyszczanie terenów powinni wykonywać jedynie przedsiębiorcy mogący spełnić – określone w odpowiednich przepisach – warunki bezpieczeństwa.

Zmiany stanowiące podstawę prawną do wydania ww. rozporządzeń zawarte są w art. 1 pkt 3 oraz w art. 2 pkt 3 lit. b oraz pkt 4.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), notyfikacji nie podlegają akty prawne stanowiące wypełnienie zobowiązań międzynarodowych przewidujących przyjęcie wspólnych przepisów technicznych. Projektowana regulacja spełnia warunki zwolnienia z notyfikacji w Komisji Europejskiej, bowiem transponuje przepisy dyrektywy do prawa polskiego i wypełnia w ten sposób międzynarodowe zobowiązania Rzeczypospolitej Polskiej.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy – zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) – został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą rozesłania go do uzgodnień międzyresortowych. W trakcie procesu legislacyjnego nie wpłynął żaden wniosek od podmiotów zainteresowanych pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać projektowana regulacja

Zmiany w ustawach: o wykonywaniu działalności gospodarczej oraz o materiałach wybuchowych związane z implementacją dyrektywy będą oddziaływać na następujące podmioty:

- 1) grupę około 10 przedsiębiorców wytwarzających materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego (MWC),
- 2) grupę około 60 przedsiębiorców, którzy mogą prowadzić obrót materiałami wybuchowymi obejmujący również import MWC,
- 3) grupę około 300 przedsiębiorców, którzy wykorzystują materiały wybuchowe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w zakresie poszukiwania, rozpoznawania, wydobywania kopalin ze złóż, a także bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze,
- 4) grupę około 50 przedsiębiorców zajmujących się wykonywaniem usług i prac związanych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poza górnictwem,
- 5) grupę około 10 jednostek badawczo-rozwojowych prowadzących działalność naukową w zakresie projektowania materiałów wybuchowych (w tym MWC), a także badania właściwości użytkowych, składu chemicznego oraz technologii wytwarzania tych materiałów.

Zmiany w ustawach: o wykonywaniu działalności gospodarczej oraz o materiałach wybuchowych mające na celu stworzenie podstawy prawnej do nowelizacji rozporządzeń regulujących wybrane aspekty wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych – z uwagi na czysto formalny charakter – nie będą oddziaływały na żadne podmioty.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

Przygotowanie projektu ustawy poprzedzono konsultacjami z podmiotami, które prowadzą działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, obrotu, prac badawczo-

rozwojowych, a także prac w zakresie poszukiwania, rozpoznawania, wydobywania kopalin ze złóż oraz importerów, w tym:

- 1) krajowymi producentami MWC (Nitroerg S.A., BlastExpol S.A.),
- 2) KGHM Polska Miedź S.A. w Lubinie – podmiotem, który zużywa największą ilość MWC w Polsce,
- 3) Akademią Górniczo-Hutniczą,
- 4) Wyższym Urzędem Górniczym,
- 5) Stowarzyszeniem Polskich Inżynierów Strzałowych,
- 6) Instytutem Przemysłu Organicznego – ośrodkiem naukowym prowadzącym prace badawczo-rozwojowe z wykorzystaniem MWC,
- 7) Kopalnią Doświadczalną „Barbara”, która jest jedyną polską jednostką notyfikowaną przy UE w dziedzinie materiałów wybuchowych,
- 8) firmą ORICA Poland Sp. z o.o. - importerem MWC,
- 9) firmą EISEI PIRST zajmującą się budową baz danych.

W efekcie przeprowadzonych konsultacji stwierdzono, co następuje:

a) stosowane dotąd oznaczenia MWC w Polsce niewiele odbiegają co do zawartości merytorycznej od wprowadzanych przepisami dyrektywy. W obowiązującym systemie oznaczenia MWC ich krajowi wytwórcy nie podają „oznaczenia kraju producenta” oraz „kodu obiektu produkcyjnego”. MWC są oznakowane poprzez indywidualny numer nadawany pojedynczym nabojom lub najmniejszej jednostce opakowania. Zapalniki elektroniczne posiadają kody elektroniczne, za pomocą których możliwa jest identyfikacja producenta.

Obowiązujący obecnie system ewidencji materiałów wybuchowych w dużym stopniu pozwala na śledzenie MWC do momentu przekazania końcowemu użytkownikowi. Dokumentacja jest prowadzona w formie pisemnej i w wersji elektronicznej. System oznaczenia nie jest jednak całkowicie zgodny z wymaganiami dyrektywy,

b) problem będzie stanowić oznaczenie pobudzaczy i zapalników oraz lontów, oznaczenie wymienionych wyrobów będzie wymagało zakupu specjalistycznych drukarek.

Specjalistyczny charakter i zakres projektowanej regulacji nie uzasadnia szerszych konsultacji ze związkami zawodowymi, np. na forum Zespołu Trójstronnego ds. Społeczno-Gospodarczych Warunków Restrukturyzacji Przemysłowego Potencjału Obronnego.

Projekt jest dostępny na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki od dnia jego przekazania do uzgodnień międzyresortowych.

3. Skutki wprowadzenia aktu normatywnego na:

a) sektor finansów publicznych

Wejście w życie projektowanej regulacji nie pociągnie za sobą obciążeń finansów publicznych, w szczególności budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

b) rynek pracy

Projektowana regulacja nie spowoduje zmian na rynku pracy.

c) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość

Wprowadzenie nowych przepisów może nieznacznie pogorszyć konkurencyjność przedsiębiorców wytwarzających i prowadzących obrót materiałami wybuchowymi. Wynika to z faktu, iż mali i średni przedsiębiorcy będą musieli ponieść jednorazowo koszty zakupu programów informatycznych i wyposażenia wynoszące od kilku do kilkunastu tysięcy zł i kilku tysięcy zł rocznie na utrzymanie i konserwację sprzętu.

W przypadku dużych przedsiębiorstw wytwarzających materiały wybuchowe, a także kombinatów górniczych zużywających setki lub tysiące ton tych materiałów rocznie, koszty związane z zakupem programów informatycznych i odpowiedniego sprzętu oraz wdrożeniem środków zapewniających bezpieczeństwo prowadzenia rejestrów mogą wynieść jednorazowo do 1,5-2 mln zł.

Wpływ regulacji na konkurencyjność całej gospodarki będzie niezauważalny.

d) sytuacje i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanej regulacji nie spowoduje powstania nowych podmiotów gospodarczych, nowych miejsc pracy ani pojawienia się nowych impulsów technologicznych. W związku z tym wejście w życie projektowanej regulacji nie przyczyni się do zmiany sytuacji i rozwoju regionalnego. Nowelizacja nie będzie też miała wpływu na środowisko naturalne.

4. Źródła finansowania działań wynikających z projektowanej regulacji

Koszty finansowania działań związanych z wejściem w życie regulacji będą ponoszone jedynie przez przedsiębiorców zajmujących się wytwarzaniem oraz obrotem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Koszty te będą zależeć przede

wszystkim od ilości materiałów wybuchowych wytwarzanych, sprzedawanych lub zużywanych w skali roku.

Należy oczekiwać, że w przypadku małych przedsiębiorstw koszty te wynosić będą od kilku do kilkunastu tysięcy zł na zakup programów i wyposażenia i kilku tysięcy rocznie na utrzymanie i konserwację sprzętu.

W przypadku dużych przedsiębiorstw wytwarzających materiały wybuchowe, a także kombinatów górniczych zużywających setki lub tysiące ton tych materiałów rocznie, koszty związane z zakupem programów informatycznych i odpowiedniego sprzętu oraz wdrożeniem środków zapewniających bezpieczeństwo prowadzenia rejestrów mogą wynieść jednorazowo do 1,5–2 mln zł.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/611/09/DP/ma

Warszawa, dnia 11 marca 2009 r.

**Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego sporządzona na podstawie art. 9 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z projektem ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (pismo z dnia 10.03.2009 r., nr RM-10-38-09), uprzejmie informuję, że nie zgłaszam uwag do ww. projektu.

Jednocześnie pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Waldemar Pawlak
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki

SEKRET
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
2009-03-12

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI ¹⁾
z dnia 2009 r.
w sprawie sposobu jednoznacznego oznaczenia materiałów wybuchowych
przeznaczonych do użytku cywilnego, wymagań dotyczących oznaczania obiektów
produkcyjnych oraz prowadzenia rejestru oznaczeń ²⁾

Na podstawie art. 23a ust. 9 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz.U. Nr 67, poz. 679 z późn. zm. ³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania w zakresie jednoznacznego oznaczenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz jego producenta, a także kodu do odczytu za pomocą urządzeń elektronicznych;
- 2) sposób oznaczenia kraju producenta lub przywozu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego na obszar Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- 3) wymagania w zakresie oznaczenia obiektu produkcyjnego oraz wzór wniosku o oznaczenie obiektu produkcyjnego;
- 4) sposób prowadzenia rejestru oznaczeń oraz zakres informacji, gromadzonych w tym rejestrze, niezbędnych do identyfikacji przedsiębiorcy, który sprawuje nadzór nad materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego oraz do ustalenia lokalizacji tych materiałów;
- 5) warunki przechowywania danych zgromadzonych w sposób zapewniający ochronę przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem danych zgromadzonych w rejestrze dotyczących materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 6) tryb postępowania przy przekazywaniu uprawnionym organom i służbom państwowym informacji dotyczących materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) materiałów wybuchowych, które zostały przewiezione i dostarczone do miejsca zużycia bez opakowania lub w pojazdach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego;

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 216, poz. 1593).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie wdraża dyrektywę Komisji 2008/43/WE z dnia 4 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia systemu oznaczania i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z dyrektywą Rady 93/15/EWG (Dz. Urz. UE L 94 z 05.04.2008 r. str 8).

³⁾ zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007, z 2003 r. Nr 210, poz. 2036, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1203, Nr 173, poz. 1808 i Nr 222, poz. 2249, z 2005 r. Nr 94, poz. 788 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 235, poz. 1700, z 2008 r., Nr 180, poz. 1112, Nr 214, poz. 1374 oraz z 2009 r., Nr 18, poz. 97 i Nr ..., poz. ...

- 2) materiałów wybuchowych wyprodukowanych w miejscu wykonywania prac z użyciem materiałów wybuchowych i zużywanych bezpośrednio po wyprodukowaniu.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) jednoznacznym oznaczeniu – należy przez to rozumieć oznaczenie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz każdej najmniejszej jednostki jego opakowania nazwą producenta, kodem alfanumerycznym, kodem kreskowym lub matrycowym, według zasad określonych w załączniku do dyrektywy;
- 2) materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego;
- 3) umowie ADR – należy przez to rozumieć Umowę Europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR) sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz.U. z 2002 r. Nr 194, poz. 1629 oraz z 2003 r. Nr 207, poz. 2013 i 2014) wraz ze zmianami obowiązującymi od daty ich wejścia w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej, podanymi do publicznej wiadomości we właściwy sposób;
- 4) załączniku A – należy przez to rozumieć załącznik A do umowy ADR;
- 5) najmniejszej jednostce opakowania – należy przez to rozumieć opakowanie zewnętrzne materiałów wybuchowych, określone w instrukcjach pakowania w załączniku A do umowy ADR;
- 6) numerze identyfikacyjnym materiału wybuchowego – należy przez to rozumieć numer identyfikacyjny materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, nadany na podstawie art. 4a ust. 1 oraz 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.⁴⁾).

§ 3. 1. Przedsiębiorca, który wytwarza lub wprowadza do obrotu materiały wybuchowe, z zastrzeżeniem ust. 2 oraz 3, jest zobowiązany do oznaczenia materiałów wybuchowych oraz każdej najmniejszej jednostki ich opakowania jednoznacznym oznaczeniem.

2. W przypadku, gdy materiał wybuchowy podlega dalszemu procesowi produkcyjnemu, przedsiębiorca nie jest zobowiązany do oznaczenia go nowym jednoznacznym oznaczeniem, chyba, że oryginalne jednoznaczne oznaczenie nie występuje.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli materiał wybuchowy został wyprodukowany na eksport i zostało na nim naniesione oznaczenie zgodne z wymogami kraju przywozu, które umożliwia identyfikację materiału wybuchowego.

4. Przedsiębiorca dokonujący przepakowywania do nowych opakowań materiałów wybuchowych jest zobowiązany do oznaczenia materiałów wybuchowych oraz każdej najmniejszej jednostki ich opakowania jednoznacznym oznaczeniem.

§ 4. 1. Jednoznaczne oznaczenie, o którym mowa w § 3, z zastrzeżeniem ust. 2, powinno zawierać następujące informacje:

- 1) nazwę producenta;
- 2) alfanumeryczny kod zawierający:
 - a) dwie litery, wskazujące państwo członkowskie, jako miejsce produkcji lub przywozu materiału wybuchowego na teren Wspólnoty,

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 214, poz. 1342.

- b) trzy cyfry stanowiące kod przypisany obiektowi produkcyjnemu,
 - c) jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną sporządzoną przez producenta;
- 3) kod kreskowy lub kod matrycowy, odpowiadający bezpośrednio kodowi alfanumerycznemu.

2. W przypadku wyrobów, które mają zbyt małe wymiary, aby umieścić na nich jednoznaczny kod produktu i informację logistyczną sporządzoną przez producenta, dopuszcza się umieszczenie na wyrobie informacji określonych w ust. 1 pkt 2 lit. a i b oraz kodu wskazanego w pkt 3.

3. Trzycyfrowy kod obiektu produkcyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b, z zastrzeżeniem przepisu ust. 4 oraz 5, jest nadawany przez ministra właściwego do spraw gospodarki na pisemny wniosek przedsiębiorcy lub importera, którego wzór określa załącznik nr 1 do rozporządzenia. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi rejestr nadanych trzycyfrowych kodów obiektów produkcyjnych i udostępnia zawarte w nim informacje właściwym władzom państw członkowskich Wspólnoty.

4. W przypadku, gdy obiekt produkcyjny znajduje się poza Wspólnotą, producent materiałów wybuchowych występuje do właściwych władz państwa członkowskiego przywozu o nadanie kodu obiektu produkcyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b.

5. W przypadku, gdy obiekt produkcyjny znajduje się poza Wspólnotą i producent nie ma siedziby na terenie Wspólnoty, importer materiałów wybuchowych występuje do właściwych władz państwa członkowskiego przywozu o nadanie obiektowi produkcyjnemu kodu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b.

6. Jednoznaczny kod produktu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lit. c, stanowi sześć cyfr, spośród których:

- 1) cztery pierwsze cyfry stanowią kolejny nadany w danym roku kalendarzowym numer materiału wybuchowego (uzupełniony do czterech cyfr o odpowiednią ilość zer), wchodzący w skład numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego, o którym mowa w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 262, poz. 2616);
- 2) dwie kolejne cyfry stanowią dwie ostatnie cyfry roku kalendarzowego, w którym materiałowi wybuchowemu nadano numer identyfikacyjny, o którym mowa w pkt 1.

7. Informacja logistyczna, o której mowa w ust. 1 pkt 2 lit. c składa się z dwunastu cyfr, podzielonych na dwie grupy po sześć cyfr, spośród których:

- 1) pierwsza grupa czterech cyfr określa datę produkcji materiału wybuchowego znajdującego się w najmniejszej jednostce opakowania i zawiera kolejno:
 - a) numer tygodnia w danym roku kalendarzowym,
 - b) dwie ostatnie cyfry roku kalendarzowego.
- 2) druga grupa ośmiu cyfr stanowi kolejny numer najmniejszej jednostki opakowania danego materiału wybuchowego, wyprodukowanego w roku kalendarzowym wskazanym w pkt 1 lit. a.

8. Jednoznaczne oznaczenie powinno być наносzone lub trwale przytwierdzone do materiału wybuchowego w postaci bezpośredniego nadruku, pieczęci, etykiety samoprzylepnej lub dodatkowego pasywnego obojętnego identyfikatora elektronicznego, zawierających czytelne informacje określone w § 4 ust.1.

9. Wzór jednoznacznego oznaczenia, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 5. 1. W przypadku materiałów wybuchowych w nabojach lub w workach jednoznaczne oznaczenie umieszczane jest w postaci samoprzylepnej etykiety lub bezpośredniego nadruku na każdym naboju lub worku. Na każdym opakowaniu z nabojami umieszcza się dodatkową etykietę zawierającą jednoznaczne oznaczenie. Oprócz tego przedsiębiorca może zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdego naboju lub worka, oraz, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny umieszczany na każdym opakowaniu nabojami.

2. W przypadku materiałów wybuchowych składających się z dwóch komponentów jednoznaczne oznaczenie stanowi etykieta samoprzylepna lub bezpośredni nadruk na każdej najmniejszej jednostce opakowania zawierającego oba komponenty.

3. W przypadku spłonek i lontów (stopin) jednoznaczne oznaczenie stanowi samoprzylepna etykieta lub bezpośredni nadruk lub pieczęć na powłoce spłonki. Na każdym opakowaniu ze spłonkami lub lontami umieszcza się dodatkową etykietę. Oprócz tego przedsiębiorca może zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdej spłonki lub lontu, oraz, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny umieszczany na każdym opakowaniu ze spłonkami lub lontami.

4. W przypadku zapalników elektrycznych, nieelektrycznych i elektronicznych jednoznaczne oznaczenie stanowi etykieta samoprzylepna na przewodach lub tulei zapalnika, albo etykieta samoprzylepna lub bezpośredni nadruk lub pieczęć na osłonie zapalnika. Na każdym opakowaniu z zapalnikami umieszcza się dodatkową etykietę. Oprócz tego przedsiębiorca może zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdego zapalnika, oraz, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny umieszczony na każdym opakowaniu z zapalnikami.

5. W przypadku zapłonników i pobudzaczy wybuchowych jednoznaczne oznaczenie stanowi samoprzylepna etykieta lub bezpośredni nadruk na zapłonniku lub pobudzaczu wybuchowym. Na każdym opakowaniu z zapłonnikami lub pobudzaczymi wybuchowymi umieszcza się dodatkową etykietę. Oprócz tego przedsiębiorca może zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdego zapłonnika lub pobudzacza wybuchowego, oraz, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny umieszczony na każdym opakowaniu z zapłonnikami lub pobudzaczymi wybuchowymi.

6. W przypadku lontów detonujących i lontów prochowych jednoznaczne oznaczenie stanowi etykieta samoprzylepna lub bezpośredni nadruk na zwoju lontu. Jednoznaczne oznaczenie umieszcza się co pięć metrów na zewnętrznej powłoce lontu detonującego lub prochowego, albo na plastikowej wytłaczanej wewnętrznej warstwie znajdującej się bezpośrednio pod opłotem zewnętrznym lontu detonującego lub prochowego. Na każdym opakowaniu z lontami detonującymi lub prochowymi umieszcza się dodatkową etykietę. Oprócz tego przedsiębiorca może zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny

dołączony wewnątrz lontu, oraz, odpowiednio, podobny identyfikator elektroniczny umieszczony na każdym opakowaniu lontu detonującego lub prochowego.

7. W przypadku puszek i bębnow zawierających materiały wybuchowe jednoznaczne oznaczenie stanowi etykieta samoprzylepna lub bezpośredni nadruk na puszcze lub bębnie zawierającym materiały wybuchowe. Oprócz tego przedsiębiorca może zastosować pasywny obojętny identyfikator elektroniczny dołączony do każdej z puszek lub bębna.

§ 6. Przedsiębiorca może dołączać do materiałów wybuchowych samoprzylepne kopie oryginalnych etykiet, przeznaczone do wykorzystania przez klientów. Kopie te powinny być wyraźnie oznaczone jako kopie oryginałów w celu zapobiegania nadużyciom związanym z wykorzystywaniem tych kopii.

§ 7. Przedsiębiorca, który prowadzi działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i/lub obrotu materiałami wybuchowymi lub używa materiałów wybuchowych prowadzi rejestr danych dotyczących materiałów wybuchowych, umożliwiających śledzenie materiałów wybuchowych oraz identyfikację ich posiadaczy w dowolnym momencie przez uprawnione organy i służby państwowe.

§ 8. 1. Rejestr, o którym mowa w § 7, powinien zawierać:

- 1) jednoznaczne oznaczenia materiałów wybuchowych;
- 2) informację o firmie lub osobie, której powierzono nadzór nad materiałem wybuchowym;
- 3) informacje o lokalizacji każdego materiału wybuchowego w okresie, gdy jest on w posiadaniu przedsiębiorcy lub pod jego nadzorem, dopóki nie zostanie przemieszczony do innego przedsiębiorcy, zużyty lub unieszkodliwiony.

2. Rejestr jest prowadzony dla każdego materiału wybuchowego posiadającego jednoznaczny kod produktu, o którym mowa w § 4 ust. 6.

3. Rejestr, o którym mowa w § 7, może stanowić, z zastrzeżeniem ust. 4, dokumentacja ewidencji materiałów wybuchowych, prowadzona na podstawie:

- 1) rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 10 września 2002 r. w sprawie ewidencjonowania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 163, poz. 1346 oraz z 2003 r. Nr 143, poz. 1394) - przez przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi; albo
- 2) rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 kwietnia 2003 r. w sprawie przechowywania i używania środków strzałowych i sprzętu strzałowego w zakładach górniczych (Dz. U. Nr 72, poz. 655) - przez przedsiębiorców prowadzących działalność górnictwa; albo
- 3) rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 12 listopada 2002 r. w sprawie wzoru ewidencji nabytych, zużytych, przechowywanych, przemieszczanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. 194, poz. 1634) - przez przedsiębiorców, w tym jednostki naukowe, prowadzących prace z użyciem materiałów wybuchowych poza górnictwem na podstawie pozwolenia wojewody.

4. Dokumentacja ewidencji, o której mowa w ust. 3, powinna zawierać informacje o jednoznacznych oznaczeniach naniesionych lub przytwierdzonych do ewidencjonowanych materiałów wybuchowych i najmniejszych jednostek ich opakowania.

§ 9.1. Rejestr, o którym mowa w § 7, jest prowadzony w formie pisemnej i obejmuje księgi ewidencyjne materiałów wybuchowych wraz z dokumentami ewidencyjnymi, stanowiącymi podstawę wpisów do tych ksiąg. Rejestr powinien być prowadzony w sposób zapewniający ochronę przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem albo zniszczeniem zgromadzonych danych oraz dostępem osób nieupoważnionych.

2. Rejestr może być prowadzony z wykorzystaniem elektronicznych metod przetwarzania informacji, pod warunkiem stosowania rozwiązań systemowych umożliwiających:

- 1) ochronę zgromadzonych danych i ich zapasowych kopii przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem;
- 2) ochronę zgromadzonych danych przed kradzieżą, zmianą przez osoby nieuprawnione i dostępem osób nieuprawnionych;
- 3) ochronę przed wirusami komputerowymi;
- 4) weryfikację zgromadzonych danych na podstawie przechowywanej przez przedsiębiorcę dokumentacji ewidencyjnej.

3. Przedsiębiorcy testują przynajmniej raz do roku prawidłowe funkcjonowanie systemu gromadzenia danych w rejestrze.

§ 10. 1. Przedsiębiorca, o których mowa w § 7, przekazuje, w zakresie prowadzonej działalności przekazuje uprawnionym organom i służbom państwowym, na ich żądanie, informacje dotyczące pochodzenia i lokalizacji każdego z materiałów wybuchowych w czasie cyklu ich życia i w całym łańcuchu zaopatrzeniowym, zgromadzone w rejestrze, o którym mowa w § 7.

2. Przedsiębiorca przekazuje komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na siedzibę przedsiębiorcy i stale aktualizuje informacje dotyczące nazwisk i danych teleadresowych osób upoważnionych do udzielania poza normalnymi godzinami pracy uprawnionym organom i służbą państwowym, na ich żądanie, informacji dotyczących pochodzenia i lokalizacji materiałów wybuchowych w czasie cyklu ich życia i w całym łańcuchu zaopatrzeniowym.

§ 11. Przedsiębiorcy przechowują przez okres 10 lat dane i informacje dotyczące materiałów wybuchowych wyprodukowanych lub importowanych przed dniem 5 kwietnia 2012 r., wynikające z wymagań dotyczących obowiązujących przepisów krajowych.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie w dniu 5 kwietnia 2012 r., z wyjątkiem przepisu § 11, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

Data wpływu wniosku	
Nr akt sprawy	

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible][illegible]

3.2. Poza terenem Wspólnoty

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

.....

.....

.....

.....

..... dnia

.....
(Podpis wnioskodawcy)

WZÓR
JEDNOZNACZNEGO OZNACZENIA MATERIAŁU WYBUCHOWEGO
PRZEZNACZONEGO DO UŻYTKU CYWILNEGO

Przykład

Nazwa producenta materiału wybuchowego
Oznaczenie dla odczytu elektronicznego w formie kodu kreskowego lub/i kodu matrycowego, który odpowiada bezpośrednio kodowi alfanumerycznemu
PL 010 002608 081201000050x/

x/ w powyższym kolejne litery lub grupy cyfr przykładzie ujęte w kodzie alfanumerycznym oznaczają:

Litery lub kolejne grupy cyfr	Rodzaj informacji
PL	miejsce produkcji – Rzeczpospolita Polska
010	kod przypisany obiektowi produkcyjnemu
0026	kolejny numer materiału wybuchowego nadany w danym roku kalendarzowym (uzupełniony do czterech cyfr o odpowiednią ilość zer), wchodzący w skład numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego
08	dwie ostatnie cyfry numeru roku kalendarzowego 2008, w którym materiałowi wybuchowemu nadano numer identyfikacyjny
0809	Data produkcji materiału wybuchowego – [tydzień– rok]
00000050	kolejny numer najmniejszej jednostki opakowania danego materiału wybuchowego, wyprodukowanego w 2009 r.

UZASADNIENIE

Regulacje zawarte w projekcie rozporządzenia MG w sprawie oznaczania i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego mają na celu wykonanie przepisów art. 23a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.) transponującej przepisy dyrektywy Komisji 2008/43/WE z dnia 4 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia systemu oznaczania i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z dyrektywą Rady 93/15/EWG, w zakresie oznaczania i śledzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zwanej dalej „dyrektywą”.

Dyrektywa wpisuje się w działania prowadzone przez państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), dotyczące szeroko rozumianej poprawy bezpieczeństwa w krajach EOG poprzez poddanie wytwarzania, obrotu i używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (MWC) określonym rygorom. W szczególności przepisy dyrektywy wprowadzają obowiązek utworzenia systemu oznaczenia MWC oraz prowadzenia ich ewidencji.

Do MWC zalicza się te materiały wybuchowe, które nie są przeznaczone do wykorzystania na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa. Głównym użytkownikiem MWC jest górnictwo; niewielkie ilości MWC zużywane są także do prac wyburzeniowych lub ziemnych.

Zgodnie z dyrektywą, a także obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej regulacjami prawnymi¹, do materiałów wybuchowych zalicza się również wyroby zawierające materiały wybuchowe, takie jak:

- naboje zawierające MWC,
- zapalniki i pobudzacze,
- lonty,

¹ Ustawy z dnia:

- 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.),
- 21 czerwca o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.).

- materiały wybuchowe powstające w wyniku zmieszania dwóch składników niewybuchowych.

Poprzez oznaczenie należy rozumieć nadanie każdemu MWC odpowiedniego kodu, którego struktura określona jest w załączniku dyrektywy. W skład tej struktury wchodzi następujące elementy:

- nazwa producenta,
- oznaczenie państwa, w którym MWC jest wytwarzany lub wprowadzany na teren EOG,
- kod obiektu produkcyjnego nadawanego przez odpowiednią władzę krajową,
- kod produktu i informacja logistyczna producenta.

Oprócz kodu alfanumerycznego, oznaczenie MWC musi zawierać kod kreskowy lub matrycowy, dzięki któremu – po zastosowaniu czytnika optycznego – można uzyskać wskazane wyżej informacje na temat materiałów wybuchowych.

System oznaczenia ma na celu identyfikację i śledzenie MWC, poczynając od miejsca wytworzenia oraz wprowadzenia do obrotu, a kończąc na ostatecznym użytkowniku. Wymóg oznaczenia powinien przeciwdziałać nieuprawnionemu posiadaniu MWC oraz ułatwiać działania organów ścigania zmierzające do ustalenia źródła pochodzenia odzyskanych MWC.

Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego w Polsce podlegają oznaczeniu od dawna. Obowiązujące w kraju przepisy (patrz odnośnik 1), transponujące dyrektywę Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także regulacje zawarte w decyzji Komisji Europejskiej Nr 2004/388/WE z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu wewnątrzwspólnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych zapewniają możliwość ustalenia aktualnego właściciela MWC. Przepisy te nie wypełniają jednak wszystkich wymagań dyrektywy w zakresie oznaczenia oraz – w przypadku końcowych użytkowników – wymogów w zakresie przechowywania ewidencji nabytych, przechowywanych oraz zbytych i zużytych MWC. Wobec powyższego konieczna jest nowelizacja przepisów krajowych dotyczących obowiązku oznaczenia oraz ewidencji MWC i dostosowanie ich do wymagań określonych w dyrektywie.

Przepisy dyrektywy nakładają na państwa członkowskie obowiązek zagwarantowania, aby przedsiębiorcy działający w sektorze materiałów wybuchowych:

- a) oznaczali MWC poprzez umieszczenie na nich odpowiedniego kodu,
- b) prowadzili rejestr oznaczeń wytwarzanych materiałów wybuchowych wraz ze wszystkimi stosownymi informacjami, w tym dotyczącymi typu materiału

wybuchowego, a także danych pozwalających na identyfikację firmy lub osoby, której powierzono nadzór nad MWC;

- c) rejestrowali lokalizację każdego materiału wybuchowego w okresie, gdy materiał wybuchowy jest w ich posiadaniu lub pod ich nadzorem, dopóki nie został przemieszczony do innego przedsiębiorcy lub wykorzystany;
- d) testowali swój system gromadzenia danych w regularnych odstępach czasu w celu zapewnienia jego skuteczności i jakości rejestrów zawierających dane na temat MWC;
- e) przechowywali dane dotyczące MWC w okresie 10 lat;
- f) chronili zgromadzone dane przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem;
- g) dostarczali odpowiednim organom i służbom państwowym, na ich żądanie, informacje dotyczące pochodzenia i lokalizacji każdej jednostki (sztuki) materiału wybuchowego w całym cyklu życia MWC oraz w całym łańcuchu zaopatrzeniowym;
- h) przekazywali właściwym władzom państw członkowskich nazwiska i dane teleadresowe osób mogących udzielić informacji dotyczących pochodzenia i lokalizacji każdej jednostki (sztuki) materiału wybuchowego w czasie całego cyklu życia MWC i w całym łańcuchu zaopatrzeniowym, poza normalnymi godzinami pracy.

Zgodnie z proponowanymi zmianami do oznaczenia MWC zobowiązani będą przedsiębiorcy wytwarzający i wprowadzający do obrotu MWC (przedsiębiorcy sektora MWC) w państwach Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Oznaczenia nie trzeba będzie stosować w przypadku, gdy:

- 1) wytworzone MWC będą przemieszczane poza obszar Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i będą oznaczone zgodnie z przepisami kraju przeznaczenia;
- 2) MWC są dostarczane w miejsce zużycia bez opakowania i będą przeznaczone do bezpośredniego zużycia;
- 3) MWC zostaną wytworzone w miejscu ich użycia i będą przeznaczone do zużycia bezpośrednio po wytworzeniu.

Oznaczeniu zgodnie z przepisami dyrektywy nie podlega również amunicja.

Przepisy określające sytuacje, kiedy znakowanie nie jest obowiązkowe zawarte są w § 1 ust. 2 projektu rozporządzenia.

Jednym z elementów oznaczenia MWC jest kod obiektu produkcyjnego nadawany – na wniosek przedsiębiorcy – przez ministra właściwego do spraw gospodarki. Wymóg nadawania obiektowi produkcyjnego odpowiedniego kodu będzie dotyczył również sytuacji, w której działający w Polsce przedsiębiorca będzie dysponować obiektem produkcyjnym zlokalizowanym poza terytorium Wspólnoty. Przepisy dotyczące trybu oznaczenia obiektu produkcyjnego określone są w § 4 ust. 3 – 5, natomiast wzór wniosku przedstawiony jest w załączniku nr 1 do projektu rozporządzenia.

W § 2 podano definicje pojęć, o których mowa w rozporządzeniu, w tym szczególnie ważne pojęcie „najmniejszej jednostki opakowania”, jako opakowania zewnętrznego materiałów i przedmiotów wybuchowych, stosowanego obligatoryjnie zgodnie z przepisami umowy ADR dotyczącymi przewożenia materiałów wybuchowych po drogach publicznych.

Kolejnym elementem jednoznacznego oznaczenia MWC jest jego jednoznaczny kod. W tym celu wykorzystano obowiązujące od grudnia 2004 r. przepisy dotyczące nadawania numeru identyfikacyjnego MWC wprowadzanym do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Numer identyfikacyjny materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego jest nadawany przez Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego, na podstawie art. 4a ust. 1 oraz 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.)

Stosownie do tego rozporządzenia, numer identyfikacyjny MWC zawiera, wyrażone w postaci liter lub cyfr oddzielonych kreską lub ukośnikiem, następujące informacje:

- 1) litery „MW”, informujące, że numer identyfikacyjny dotyczy MWC;
- 2) litery „PL”, informujące, że numer identyfikacyjny MWC dotyczy terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) liczbę wskazującą kolejny nadany w danym roku kalendarzowym numer MWC;
- 4) dwie ostatnie cyfry oznaczenia roku kalendarzowego, w którym MWC nadano numer identyfikacyjny;
- 5) informację jedno lub kilkuliterową wskazującą zakres używania MWC.

Dla zapewnienia jednoznaczności kodu produktu wystarczają informacje określone jako trzecia i czwarta, wchodzące w skład numeru identyfikacyjnego MWC.

Uwzględniając powyższe przyjęto, że jednoznaczny kod produktu stanowić będzie sześć cyfr, spośród których:

- cztery pierwsze cyfry stanowią kolejny nadany w danym roku kalendarzowym numer MWC (uzupełniony do czterech cyfr o odpowiednią ilość zer), ujęty w trzeciej informacji zawartej w numerze identyfikacyjnym MWC,
- dwie kolejne cyfry stanowią dwie ostatnie cyfry roku kalendarzowego, w którym materiałowi wybuchowemu nadano numer identyfikacyjny, o którym mowa powyżej.

Dodatkową zaletą przyjętego sposobu nadawania jednoznacznego kodu produktu jest możliwość uzyskiwania przez zainteresowane władze krajów członkowskich informacji na temat danego MWC, zawartych w prowadzonym przez Wyższy Urząd Górniczy Rejestrze materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, znajdujących się w obrocie na terytorium Polski. Rejestr ten jest powszechnie dostępny na portalu www.wug.bip.info.pl.

Z kolei określone w § 4 ust. 7 zasady konstruowania informacji logistycznej pozwalają na określenie daty produkcji i numeru kolejnego MWC znajdującego się w najmniejszej jednostce opakowania, istotnych z punktu widzenia śledzenia materiału i identyfikacji jego posiadacza w każdym momencie, co stanowi podstawowe zadanie wynikające z dyrektywy.

W wyniku konsultacji z przedstawicielami producentów i użytkowników materiałów wybuchowych przyjęto, że ta część informacji logistycznej powinna zawierać informację o dacie produkcji MWC znajdującego się w najmniejszej jednostce opakowania, wyrażonej przez podanie numeru tygodnia w danym roku kalendarzowym i dwóch ostatnich cyfr tego roku.

Wzór jednoznacznego oznaczenia – zgodny z powyższymi ustaleniami – przedstawiony jest w załączniku nr 2 do projektu.

W § 4 ust. 8 określono, stosownie do zapisów ujętych w art. 5 dyrektywy, ogólne wymagania dotyczące zasad nanoszenia jednoznacznego oznaczenia w odniesieniu do różnych odmian MWC. Zgodnie z dyrektywą przyjęto, że jednoznaczne oznaczenie może być nanoszone lub trwale przytwierdzone do materiału wybuchowego w postaci bezpośredniego nadruku, pieczęci, etykiety samoprzylepnej lub dodatkowego pasywnego obojętnego identyfikatora elektronicznego, zawierających czytelne jednoznaczne oznaczenie MWC.

Przepisy § 5 – 6 projektu rozporządzenia wdrażają szczegółowe zasady nanoszenia jednoznacznego oznaczenia na różne odmiany materiałów wybuchowych stosowane w praktyce, w tym problem dołączania kopii etykiet do dostarczanych produktów, wynikające z art. 5 – 12 dyrektywy.

Stosownie do tych zasad, a także mając na względzie obowiązujące przepisy dotyczące opakowania materiałów wybuchowych, określone w załączniku A do umowy ADR, jednoznaczne oznaczenie nanoszone powinno być na opakowanie zewnętrzne takie np.

jak worki, skrzynie bębny, kanistry, będące najmniejszą jednostką opakowania, a także na naboje, spłonki, różne odmiany lontów, zapalników i pobudzacze. Oprócz tego, dodatkowa etykieta z jednoznacznym oznaczeniem jest umieszczana na wewnętrznych opakowaniach materiałów wybuchowych, takich jak pudełka, szpule itp., jeśli takie opakowania są stosowane.

Wymagania określone w art. 13 i 14 dyrektywy dotyczące gromadzenia danych dotyczących materiałów wybuchowych i prowadzenia ich rejestrów wdrażają przepisy § 7 – 11 projektu rozporządzenia.

Stosownie do przepisu § 7 i 8 rozporządzenia przedsiębiorcy wykonujący działalność w zakresie wytwarzania, obrotu lub używania materiałów wybuchowych będą gromadzić i rejestrować w odpowiednim rejestrze dane dotyczące materiałów wybuchowych, w tym ich jednoznaczne oznaczenia, umożliwiające ich śledzenie i identyfikację aktualnych posiadaczy na terenie Wspólnoty.

Stosownie do obowiązujących w Polsce przepisów dotyczących obowiązku ewidencji materiałów wybuchowych, wskazanych w § 8 ust. 3, przedsiębiorcy prowadzący taką działalność na terenie Rzeczypospolitej Polskiej dysponują informacjami o pochodzeniu materiału wybuchowego (wyprodukowaniu lub nabyciu). Zgodnie z obowiązującymi w Polsce przepisami na MWC i ich opakowaniach umieszczane są napisy informujące o dacie produkcji, numerach pudeł, paczek, naboji itp. dane niezbędne do identyfikacji źródła pochodzenia materiału.

Ujęcie w dokumentach ewidencyjnych informacji o jednoznacznych oznaczeniach naniesionych lub przytwierdzonych do materiału wybuchowego, stosownie do przepisu § 8 ust. 4, rozszerza możliwość śledzenia i identyfikacji tych materiałów na terenie całej Wspólnoty i przyspiesza podejmowanie odpowiednich działań zaradczych w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości.

§ 9 określa możliwość prowadzenia rejestrów danych dotyczących materiałów wybuchowych w formie pisemnej lub z wykorzystaniem elektronicznych metod przetwarzania informacji, a także warunki zapewniające bezpieczeństwo przechowywanych danych.

Przepisy § 10 projektu stanowią wdrożenie wymogu art. 14 pkt f i g dyrektywy, określających konieczność stworzenia warunków dla szybkiego dostarczania uprawnionym organom i służbom państwowym informacji dotyczących pochodzenia i lokalizacji materiałów wybuchowych w czasie ich cyklu życia, w tym poza godzinami pracy.

Stosownie do przepisu art. 14 pkt. f dyrektywy, przedsiębiorcy będą przekazywać upoważnionym organom i służbom państwowym, na ich żądanie, niezbędne informacje dotyczące pochodzenia i lokalizacji każdego z materiałów wybuchowych..

Uwzględniając wątpliwości zainteresowanych przedsiębiorców, przyjęto, że przedsiębiorcy będą przekazywać komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na siedzibę przedsiębiorcy nazwiska i danych teleadresowe osób uprawnionych do udzielania uprawnionym organom i służbom państwowym, na ich żądanie, informacji dotyczących pochodzenia i lokalizacji materiałów wybuchowych, poza normalnymi godzinami pracy.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) notyfikacji nie podlegają akty prawne stanowiące wypełnienie zobowiązań międzynarodowych przewidujących przyjęcie wspólnych przepisów technicznych. Projektowana regulacja spełnia warunki zwolnienia z notyfikacji w Komisji Europejskiej, bowiem transponuje przepisy Dyrektywy do prawa polskiego i wypełnia w ten sposób międzynarodowe zobowiązania Rzeczypospolitej Polskiej.

Projekt rozporządzenia – zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) – zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą rozesłania go do uzgodnień międzyresortowych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać projektowana regulacja

Projekt rozporządzenia będzie oddziaływać na następujące podmioty:

- 1) grupę około 10 przedsiębiorców wytwarzających materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego (MWC),
- 2) grupę około 60 przedsiębiorców, którzy mogą prowadzić obrót materiałami wybuchowymi, obejmujący również import MWC,
- 3) grupę około 50 przedsiębiorców zajmujących się wykonywaniem usług i prac związanych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poza górnictwem,
- 4) grupę około 300 przedsiębiorców, którzy wykorzystują materiały wybuchowe w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą w zakresie poszukiwania, rozpoznawania, wydobywania kopalin ze złóż, a także bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze,
- 5) grupę około 10 jednostek badawczo-rozwojowych prowadzących działalność naukową w zakresie projektowania materiałów wybuchowych (w tym MWC), a także badania właściwości użytkowych, składu chemicznego oraz technologii wytwarzania tych materiałów.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

Przygotowanie projektu rozporządzenia poprzedzono konsultacjami z podmiotami, które prowadzą działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, obrotu, prac badawczo-rozwojowych, a także prac w zakresie poszukiwania, rozpoznawania, wydobywania kopalin ze złóż oraz importerów, w tym:

- 1) krajowymi producentami MWC (Nitroerg S.A., BlastExpol S.A.),
- 2) KGHM Polska Miedź S.A. w Lubinie – podmiotem, który zużywa największą ilość MWC w Polsce,
- 3) Akademią Górniczo – Hutniczą,
- 4) Wyższym Urzędem Górniczym,
- 5) Stowarzyszeniem Polskich Inżynierów Strzałowych,
- 6) Instytutem Przemysłu Organicznego – ośrodkiem naukowym prowadzącym prace badawczo-rozwojowe z wykorzystaniem MWC,
- 7) Kopalnią Doświadczalną „Barbara”, która jest jedyną polską jednostką notyfikowaną przy UE w dziedzinie materiałów wybuchowych,

- 8) firmą ORICA Poland Sp. z o.o. – importerem MWC,
- 9) firmą EISEI PIRST zajmującą się budową baz danych.

W efekcie przeprowadzonych konsultacji stwierdzono, co następuje:

a. Stosowanie oznaczenia MWC w Polsce niewiele odbiega co do zawartości merytorycznej od nakazanego przepisami dyrektywy. W dotychczasowych oznaczeniach, krajowi wytwórcy MWC nie podają „oznaczenia kraju producenta” oraz „kodu obiektu produkcyjnego”. MWC są oznakowane poprzez indywidualny numer nadawany pojedynczym nabojom lub najmniejszej jednostce opakowania. Zapalniki elektroniczne posiadają kody elektroniczne, za pomocą których możliwa jest identyfikacja producenta.

Obowiązujący obecnie system ewidencji materiałów wybuchowych pozwala na śledzenie MWC do momentu przekazania końcowemu użytkownikowi. Dokumentacja jest prowadzona w formie pisemnej i w wersji elektronicznej;

b. Problem będzie stanowić oznaczenie pobudzaczy i zapalników oraz lontów. Oznaczenie wymienionych wyrobów będzie wymagało zakupu specjalistycznych drukarek.

Specjalistyczny charakter i zakres zmian nie uzasadniają szerszych konsultacji ze związkami zawodowymi, np. na forum Zespołu Trójstronnego ds. Społeczno – Gospodarczych Warunków Restrukturyzacji Przemysłowego Potencjału Obronnego.

Projekt będzie dostępny na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki od dnia jego przekazania do uzgodnień międzyresortowych.

3. Skutki wprowadzenia aktu normatywnego na:

a) sektor finansów publicznych

Wejście w życie projektowanej regulacji nie pociągnie za sobą obciążeń finansów publicznych, w szczególności budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

b) rynek pracy

Projektowana regulacja nie spowoduje zmian na rynku pracy.

c) konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość

Wprowadzenie nowych przepisów może nieznacznie pogorszyć konkurencyjność przedsiębiorców wytwarzających i prowadzących obrót materiałów wybuchowych. W przypadku małych przedsiębiorców koszty te jednorazowo będą wynosić od kilku do kilkunastu tysięcy zł. na zakup programów i wyposażenia i kilku tysięcy rocznie na utrzymanie i konserwację sprzętu.

W przypadku dużych przedsiębiorców wytwarzających materiały wybuchowe, a także kombinatów górniczych zużywających setki lub tysiące ton tych materiałów rocznie, koszty

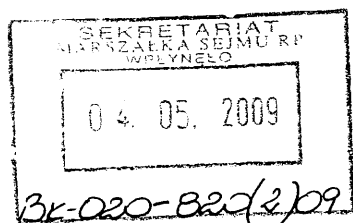
związane z zakupem programów informatycznych i odpowiedniego sprzętu oraz wdrożenie środków zapewniających bezpieczeństwo prowadzenia rejestrów mogą wynieść jednorazowo do 1,5 – 2 mln zł.

Warszawa, dnia 30 kwietnia 2009 r.

PREZES RADY MINISTRÓW

Donald Tusk

RM 10-38-09

Pan Bronisław KOMOROWSKI
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

W ślad za pismem z dnia 25 marca 2009 r., przy którym przesłano Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

przekazuję, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 4a Regulaminu Sejmu, projekty aktów wykonawczych.

Donald Tusk

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹⁾**

z dnia 2009 r.

**w sprawie pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów
wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu
wojskowym lub policyjnym.**

Na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe wymagania dla pomieszczeń magazynowych przeznaczonych do przechowywania wytworzonych materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów, o którym mowa w art. 3 pkt 18a ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr 117, poz. 1007, Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 214, poz. 1347);
- 2) wymagania organizacyjne i techniczne w zakresie przygotowania obiektów, w których będą przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, przeznaczone do obrotu.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) "załącznik A" – załącznik, o którym mowa w art. 3 pkt 21 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 2) "klasy" - klasy materiałów i przedmiotów niebezpiecznych wydzielone na podstawie dominującego zagrożenia, o których mowa w załączniku A;
- 3) "podklasy" - wydzielone w klasie 1 materiałów niebezpiecznych podklasy materiałów wybuchowych i wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym o podobnym zachowaniu się opakowania przy spalaniu, deflagracji lub detonacji, o których mowa w załączniku A;
- 4) "grupy zgodności" - grupy zgodności materiałów wybuchowych i wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym, o których mowa w załączniku A;
- 5) "obiekty magazynowe" - pomieszczenia magazynowe i obiekty, w których są przechowywane wytworzone lub przeznaczone do obrotu materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz.U. Nr 216, poz. 1593).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007, z 2003 r. Nr 210, poz. 2036, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1203, Nr 173, poz. 1808 i Nr 222, poz. 2249, z 2005 r. Nr 94, poz. 788 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 235, poz. 1700, z 2008 r. Dz. U. Nr 180 poz. 1112, Nr 214, poz. 1347 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

§ 3. W zależności od stopnia zagrożenia podczas magazynowania materiałów wybuchowych i wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym oraz w związku z ich właściwościami, stosuje się klasyfikację określoną w załączniku A, obejmującą:

- 1) w klasie 1 - materiały niebezpieczne, zaklasyfikowane do podklas 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5 i 1.6 materiałów wybuchowych i wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym;
- 2) w klasie 3 - roztwory odczulone nitrogliceryny, o stężeniu do 30%;
- 3) w klasie 4.1 - materiały wybuchowe w stanie niewybuchowym, zaklasyfikowane do klasy 4.1;
- 4) w klasie 9 - przedmioty ratownicze zaklasyfikowane do klasy 9 materiałów niebezpiecznych, jeżeli zawierają materiały wybuchowe.

§ 4. Dopuszczone do przechowywania w magazynie bazowym znalezione w procesie oczyszczania terenu materiały wybuchowe, klasyfikuje się do klasy 1 towarów niebezpiecznych podklasy 1.1 materiałów wybuchowych.

§ 5. 1. Obiekty magazynowe, w których przechowuje się materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, powinny odpowiadać wymagom zapewniającym ochronę życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego w szczególności przez:

- 1) właściwą lokalizację, odpowiednią konstrukcję, przystosowanie, wyposażenie i zabezpieczenie;
- 2) opracowanie, systematyczną aktualizację i przestrzeganie instrukcji technicznych przechowywania oraz instrukcji bezpieczeństwa i higieny pracy;
- 3) przechowywanie wyrobów:
 - a) posiadających certyfikaty klasyfikacyjne dla celów transportowych, jeżeli takie certyfikaty są wymagane odrębnymi przepisami,
 - b) właściwie opakowanych i oznakowanych, stosownie do wymagań określonych w odrębnych przepisach i normach, w ustalonych dla nich terminach ważności,
 - c) według poszczególnych rodzajów i typów, w sposób uporządkowany, zapewniający dokładną kontrolę stanu ilościowego;
- 4) zapewnienie bezpośredniej ochrony fizycznej obiektu magazynowego lub odpowiedniego zabezpieczenia technicznego, zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 5) zatrudnianie przeszkolonych pracowników;
- 6) zapewnienie bezpiecznego transportu wewnątrzzakładowego;
- 7) przestrzeganie zasad bezpieczeństwa i higieny pracy wynikających ze stanowiskowych instrukcji bezpieczeństwa pracy, a także z instrukcji technicznych przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 8) utrzymywanie obiektów magazynowych w dobrym stanie technicznym, czystości i porządku;
- 9) przechowywanie na terenie obiektów magazynowych narzędzi i wyposażenia, wyłącznie określonych instrukcjami technicznymi wyrobów;
- 10) zabezpieczenie przechowywanych materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przed bodźcami, które mogłyby doprowadzić do ich wybuchu, zapłonu lub utraty określonych parametrów technicznych;
- 11) wykonywanie w obiekcie magazynowym prac związanych wyłącznie z jego przeznaczeniem;
- 12) układanie opakowań lub pojemników z wyrobami w taki sposób, aby nie mogły przypadkowo przemieszczać się, przewracać, deformować pod wpływem nadmiernego ciężaru, a także aby można było nimi łatwo manewrować zgodnie z potrzebami.

2. Warunki lokalizacji obiektów magazynowych, w których są przechowywane materiały wybuchowe i amunicja:

- 1) zaklasyfikowane do klasy 1 podklasy 1.1 i 1.5 oraz klas 3 i 4.1, w stosunku do innych obiektów w otoczeniu, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia;
- 2) zaklasyfikowane do klasy 1 podklasy 1.2, 1.3, 1.4, 1.6 i klasy 9 materiałów niebezpiecznych, w stosunku do innych obiektów w otoczeniu, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Prace remontowe oraz prace związane z używaniem otwartego ognia lub mogące doprowadzić do zapłonu albo wybuchu przechowywanych materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym prowadzi się po ich usunięciu z obiektu magazynowego i uzyskaniu pisemnej zgody przedsiębiorcy na podjęcie tych prac.

4. Urządzenia elektryczne, sygnalizacyjne i odgromowe oraz inne instalacje znajdujące się w obiektach magazynowych poddaje się kontroli przed dopuszczeniem do eksploatacji, a następnie, co najmniej raz w roku kontroluje ich stan pod względem spełnienia wymagań właściwej Polskiej Normy, dokumentując wyniki kontroli pisemnym protokołem przechowywanym u przedsiębiorcy.

§ 6. 1. Obiekty magazynowe wraz z przechowywanymi materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym muszą być skutecznie zabezpieczone przed kradzieżą i dostępem osób nieupoważnionych.

2. W obiektach magazynowych, z wyjątkiem obiektów, o których mowa w załączniku nr 5 do rozporządzenia, prowadzi się książkę ewidencji osób wchodzących do tych obiektów.

3. Wzór książki, o której mowa w ust. 2, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 7. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przechowuje się w:

- 1) magazynach bazowych, obejmujących obiekty magazynowe, w których przechowuje się materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym wytworzone w zakładzie wytwórczym lub przeznaczone do obrotu;
- 2) magazynach podręcznych, obejmujących pomieszczenia przemysłowe, laboratoryjne, sklepowe, przysklepowe, rusznikarnie, w których przechowuje się materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym wytworzone w zakładzie wytwórczym lub przeznaczone do obrotu w ilościach niestwarzających istotnego zagrożenia dla tych obiektów i otoczenia;
- 3) magazynach polowych, zajmujących wydzielony i oznaczony teren.

§ 8. 1. Obiekty magazynowe, o których mowa w § 5 ust. 2, powinny być wykonane z materiałów niepalnych lub trudno palnych.

2. Obiekty przeznaczone dla przechowywania materiałów wybuchowych i amunicji zaliczonych do klasy 1 podklasy 1.1, 1.2, 1.3, 1.5 oraz klasy 4.1 powinny być jednokondygnacyjne.

§ 9. 1. Powierzchnie elementów budowlanych w obiektach magazynowych, o których mowa w § 5 ust. 2, powinny być trwałe, gładkie, bez szpar i pęknięć, aby w przypadku rozszczelnienia opakowania nie stwarzać miejsc gromadzenia się odpadów materiałów wybuchowych, a także nie powinny stanowić źródła zanieczyszczenia przechowywanych materiałów.

2. Powłoki ścian, podłóg, sufitów i elementów wyposażenia obiektów magazynowych, w których przechowywane są materiały wybuchowe i amunicja, powinny być trudno palne;

podłogi i elementy wyposażenia powinny spełniać wymagania Polskiej Normy w zakresie ochrony przed elektrycznością statyczną.

3. Drzwi ewakuacyjne obiektów magazynowych, w których są przechowywane materiały wybuchowe i amunicja, powinny otwierać się na zewnątrz pomieszczenia i posiadać zamki rolkowe, działające w wyniku pchnięcia, lub rozsuwać się na zewnątrz. Okna mające służyć za dodatkowe wyjścia awaryjne powinny otwierać się na zewnątrz, a powstający otwór okienny powinien mieć wymiary nie mniejsze niż 0,75 m x 0,75 m.

4. Wymiary wewnętrzne obiektów magazynowych powinny zapewniać bezpieczne przemieszczanie opakowanych materiałów wybuchowych i amunicji, uwzględniając środki transportu wewnątrzzakładowego.

§ 10. 1. Dla każdego obiektu magazynowego, o którym mowa w § 5 ust. 2, prowadzi się kartę kwalifikacyjną.

2. Sposób prowadzenia karty kwalifikacyjnej określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 11. Obiekty magazynowe eksploatuje się, jeżeli:

- 1) jest zapewnione zabezpieczenie przechowywanych materiałów wybuchowych i amunicji przed ogrzaniem do temperatury powyżej 348 K (75°C), chyba że wyższa temperatura wynika z instrukcji technicznej ich przechowywania;
- 2) wokół każdego obiektu jest wyznaczona i oznaczona strefa ochrony, w której nie powinny wystąpić lub pojawiać się czynniki zwiększające ryzyko zaistnienia wybuchu lub spalenia przechowywanych materiałów wybuchowych i amunicji;
- 3) są wyposażone w sprzęt przeciwpożarowy oraz instalacje gaśnicze dostosowane do właściwości i zagrożeń stwarzanych przez przechowywane materiały wybuchowe i amunicję, określony w karcie kwalifikacyjnej obiektu;
- 4) zabezpieczają przechowywane materiały wybuchowe i amunicję przed:
 - a) zachodzeniem w nich niekorzystnych przemian chemicznych lub fizycznych mogących mieć wpływ na ich bezpieczeństwo,
 - b) wodą gruntową i opadami atmosferycznymi;
- 5) posiadają sprawny system wentylacji pomieszczeń, określony w karcie kwalifikacyjnej obiektu;
- 6) są chronione przed wyładowaniami elektryczności atmosferycznej, zgodnie z Polską Normą, określoną dla budynków zagrożonych pożarem lub wybuchem;
- 7) zainstalowane urządzenia i instalacje elektryczne odpowiadają wymaganiom Polskiej Normy;
- 8) są wyposażone w instalację grzewczą, której temperatura elementów i przewodów grzewczych jest o co najmniej 50°C niższa od temperatury rozkładu materiału wybuchowego, jednak nie wyższa niż 393 K (120°C), jeżeli wyposażenie w taką instalację jest konieczne ze względu na właściwości przechowywanych materiałów wybuchowych i amunicji;
- 9) wewnątrz pomieszczenia magazynowego są zamieszczone trwałe napisy określające:
 - a) klasy lub podklasy i grupy zgodności przechowywanych materiałów wybuchowych i amunicji,
 - b) dopuszczalną ilość przechowywanych wyrobów,
 - c) dopuszczalną liczbę pracowników obsługi w obiekcie magazynowym.

§ 12. 1. W jednym obiekcie magazynowym nie przechowuje się materiałów wybuchowych i amunicji, zaklasyfikowanych w klasie 1 do różnych grup zgodności, oraz materiałów zaklasyfikowanych do klasy 1 z materiałami zaklasyfikowanymi do klasy 3, 4.1 i 9, z zastrzeżeniem ust. 2-4.

2. Materiały wybuchowe i amunicja należące do grup zgodności C, D, E, G i S mogą być przechowywane razem.

3. Dopuszcza się przechowywanie w tym samym obiekcie magazynowym materiałów wybuchowych zaklasyfikowanych do grup zgodności A lub B oraz materiałów wybuchowych zaliczonych do pozostałych grup zgodności, pod warunkiem przeznaczenia do przechowywania materiałów wybuchowych z grupy zgodności A lub B oddzielnego pomieszczenia, zamkniętego i skonstruowanego w sposób uniemożliwiający przeniesienie detonacji z tego pomieszczenia na pozostałe pomieszczenia obiektu magazynowego, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. W magazynach podręcznych materiały wybuchowe z grupy zgodności A lub B mogą być przechowywane w tym samym pomieszczeniu magazynowym z materiałami wybuchowymi zaliczonymi do pozostałych grup zgodności, pod warunkiem umieszczenia ich w metalowej skrzyni lub metalowej szafie, zamkniętych i skonstruowanych w sposób uniemożliwiający przeniesienie detonacji z wnętrza skrzyni lub szafy na inne materiały wybuchowe znajdujące się w pomieszczeniu.

§ 13. W magazynach polowych, w miejscach specjalnie wydzielonych, zabezpieczonych i podlegających ochronie przechowuje się broń oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym o rozmiarach uniemożliwiających ich przechowywanie w zamkniętych obiektach magazynowych.

§ 14. Warunki przechowywania broni oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym powinny uwzględniać wymagania określone przez ich producenta.

§ 15. 1. W pomieszczeniu lub wydzielonej części pomieszczenia, w którym jest prowadzony obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, nie prowadzi się innej działalności gospodarczej.

2. Wymagania dotyczące lokalizacji, niezbędnych warunków technicznych i zabezpieczeń przed dostępem osób nieuprawnionych do magazynów podręcznych, w których jest prowadzona sprzedaż broni i amunicji, określa załącznik nr 5 do rozporządzenia.

§ 16. Przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie oczyszczania terenów, o którym mowa w art. 3 pkt 18a ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, dostosują obiekty magazynowe do wymagań określonych w niniejszym rozporządzeniu w terminie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

ZAŁĄCZNIK Nr 1

WARUNKI LOKALIZACJI OBIEKTÓW MAGAZYNOWYCH, W KTÓRYCH SĄ PRZECHOWYWANE MATERIAŁY WYBUCHOWE I AMUNICJA, ZAKLASYFIKOWANE DO KLASY 1 PODKLASY 1.1 i 1.5 ORAZ DO KLAS 3 i 4.1

I. Magazyny bazowe

1. Magazyny bazowe mogą być lokalizowane wyłącznie w wolno stojących obiektach, w bezpiecznych odległościach od innych obiektów usytuowanych w ich otoczeniu.

Minimalną dopuszczalną odległością (L_d) od zagrażającego wybuchem magazynu bazowego w stosunku do innych obiektów w otoczeniu jest taka odległość, przy której nadciśnienie fali uderzeniowej (P_f) powstającej przy wybuchu zgromadzonego w magazynie ładunku o masie (M) nie przekracza wartości dopuszczalnych dla tych obiektów, określonych liczbowo w ust. 14 w tabeli 1.

2. Minimalne dopuszczalne odległości, o których mowa w ust. 1, określa się z uwzględnieniem:

- 1) masy netto magazynowanego ładunku materiałów wybuchowych i jego zdolności do generowania fali uderzeniowej;
- 2) konstrukcji obiektu magazynowego, obecności lub braku obwałowań;
- 3) ewentualnych uwarunkowań propagacji fali uderzeniowej wokół obiektu magazynowego;
- 4) wrażliwości materiałów wybuchowych znajdujących się w zagrożonym obiekcie, w stosunku do którego jest wyznaczana bezpieczna odległość;
- 5) zastosowanych dodatkowych zabezpieczeń obiektu magazynowego i pobliskich obiektów.

3. Zdolność danego materiału wybuchowego do generowania fali uderzeniowej, o której mowa w ust. 2 pkt 1, określa porównawczo w stosunku do wzorcowego materiału wybuchowego (krystalicznego heksogenu) współczynnik zagrożenia (RZ).

Współczynnik RZ wyznacza się doświadczalnie w drodze badań modelowych lub oblicza według wzoru:

$$RZ = 4,71 \times 10^{-4} \times (Q \times V)^{0,5}$$

gdzie: Q - ciepło wybuchu danego materiału wybuchowego w kJ/kg,

V - objętość właściwa produktów wybuchu danego materiału wybuchowego w dm^3/kg .

4. Wrażliwość materiału wybuchowego, o której mowa w ust. 2 pkt 4, określa współczynnik wrażliwości (R_w) obliczany według wzoru:

$$R_w = (R_M \times R_T)^{0,5}$$

gdzie: R_M - współczynnik wrażliwości mechanicznej danego materiału wybuchowego,

R_T - współczynnik wrażliwości termicznej danego materiału wybuchowego.

5. Współczynniki R_M i R_T , o których mowa w ust. 4, są wyznaczone według wzorów:

$$1) RM = 0,076 \times (St \times Si)^{0,5}$$

gdzie: St - dolna granica wrażliwości na tarcie danego materiału wybuchowego w N, oznaczona według Polskiej Normy,

Si - dolna granica wrażliwości na uderzenie danego materiału wybuchowego w J, oznaczona według Polskiej Normy;

$$2) RT = 39,02 \times \log TR/373$$

gdzie: TR - temperatura rozkładu danego materiału wybuchowego w K, oznaczona według Polskiej Normy.

6. Przy obliczaniu współczynnika R_w zgodnie z ust. 4 i 5, dodatkowo stosuje się następujące zasady:

- 1) jeżeli materiał wybuchowy ma współczynnik wrażliwości mechanicznej (RM) mniejszy lub równy 1, współczynnik wrażliwości oprócz wartości liczbowej otrzymuje znak "M";
- 2) jeżeli materiał wybuchowy charakteryzuje się wrażliwością na uderzenie wyższą od 50 J i jednocześnie wrażliwością na tarcie wyższą od 353 N, do obliczenia współczynnika wrażliwości mechanicznej według wzoru określonego w ust. 5 pkt 1 przyjmuje się wartości $Si = 50$ J i $ST = 353$ N;
- 3) jeżeli materiał wybuchowy nie ulega rozkładowi przy ogrzewaniu do temperatury 673 K, do obliczania współczynnika wrażliwości termicznej według wzoru określonego w ust. 5 pkt 2 przyjmuje się wartość $TR = 673$ K.

7. Równoważnik heksogenowy (G) wyrażony w kg wzorcowego heksogenu magazynowanego ładunku zdolnego do generowania przy wybuchu fali uderzeniowej wyznacza się doświadczalnie, w drodze badań modelowych, lub określa według wzoru:

$$G = RZ \times M$$

gdzie: M - masa netto materiału wybuchowego zawartego w magazynowanym ładunku w kg.

W przypadku magazynowania w obiekcie kilku materiałów wybuchowych, do obliczeń według wzoru określonego w ust. 8 przyjmuje się sumę równoważników heksogenowych ich ładunków.

8. Nadciśnienie fali uderzeniowej (P_f) w kilopaskalach (kPa) jako funkcję odległości czoła fali (L) od miejsca ewentualnego wybuchu oraz równoważnika heksogenowego magazynowanego ładunku (G) określa się według wzoru:

$$P_f = 980 \times (L \times G^{-1/3})^{-1,89}$$

lub wyznacza doświadczalnie w drodze badań modelowych.

9. W przypadku łącznego magazynowania materiałów wybuchowych zaliczonych do podklasy 1.1 lub 1.5 z innymi materiałami wybuchowymi i wyrobami wypełnionymi materiałem wybuchowym, przy wyznaczaniu minimalnych dopuszczalnych odległości (L_d), o których mowa w ust. 1, uwzględnia się sumę równoważników heksogenowych magazynowanych ładunków.

10. Magazyn, w którym jest przechowywany materiał wybuchowy w stanie niewybuchowym, zaklasyfikowany do klasy 3 lub 4.1 materiałów niebezpiecznych, może być traktowany jako niestwarzający zagrożenia z tytułu generowania fali uderzeniowej, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- 1) lokalizacja i konstrukcja magazynu wykluczają możliwość zainicjowania jego zawartości w przypadku wybuchu w sąsiednich obiektach zawierających ładunki materiału wybuchowego;

- 2) w czasie magazynowania przestrzegane są specjalne warunki bezpieczeństwa określone przez przedsiębiorcę, uniemożliwiające wybuch magazynowanego ładunku w przypadku pożaru w obiekcie magazynowym.

11. Znalezione w trakcie oczyszczania terenu materiały wybuchowe mogą być przechowywane wyłącznie w wydzielonym obwałowanym obiekcie, jeżeli są spełnione następujące warunki:

- 1) materiały wybuchowe nie posiadają uszkodzeń mechanicznych, takich jak: uszkodzenia lub ślady świadczące o przejściu przez lufę, a także nie są skorodowane w wyniku kontaktu z glebą, wodą oraz czynnikami atmosferycznymi i są zaklasyfikowane do klasy III zagrożeń w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 28 lipca 2005 r. w sprawie sposobu prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 158, poz. 1328);
- 2) znalezione materiały wybuchowe są przechowywane w opakowaniach transportowych, odpowiadających wymaganiom określonych w odrębnych przepisach o opakowaniach materiałów wybuchowych;
- 3) decyzja o dopuszczeniu do przechowywania w magazynie bazowym została podjęta na piśmie przez upoważnionego do tego pracownika.

12. Obiekty magazynów bazowych dzieli się na:

- 1) nieobwałowane;
- 2) obwałowane.

13. Na równi z obiektami obwałowanymi traktuje się:

- 1) obiekty osłonięte murami lub innymi osłonami, w tym wynikającymi z ukształtowania terenu, o podobnej skuteczności;
- 2) obiekty, których elementy konstrukcyjne gwarantują zlokalizowanie skutków ewentualnego wybuchu magazynowanego ładunku w obrębie tego obiektu, w tym zabezpieczają przed przeniesieniem wybuchu na materiały wybuchowe znajdujące się w sąsiednich pomieszczeniach lub obiektach, jeżeli są osłonięte odpowiednimi osłonami od strony przegród odciażających.

14. Dopuszczalne wielkości nadciśnienia fali uderzeniowej (P_f) dla różnych obiektów, w stosunku do których jest wyznaczana bezpieczna odległość od magazynu bazowego, określa tabela 1.

Tabela 1. Dopuszczalne wielkości nadciśnienia fali uderzeniowej dla różnych obiektów

Lp.	Rodzaj zagrożonego obiektu, w stosunku do którego jest wyznaczana bezpieczna odległość	Dopuszczalna wielkość nadciśnienia fali uderzeniowej (P_f)
1	Magazyny materiałów i przedmiotów wybuchowych w opakowaniach transportowych, budynki produkcyjne bez stałej obsady	80 kPa
2	Budynki do produkcji materiałów wybuchowych typu bunkrowego ze stałą obsadą i obiekty towarzyszące oraz magazyny półfabrykatów	60 kPa
3	Budynki produkcyjne inne niż wymienione w lp. 1 i 2, w tym obiekty do produkcji materiałów wybuchowych, obiekty o przeznaczeniu higieniczno-sanitarnym, laboratoryjne, pomocnicze, drogi dojazdowe do zakładu, ogrodzenia zewnętrzne zakładów, lokalne drogi poza obszarem zabudowanym, napowietrzne linie wysokiego napięcia	35 kPa
4	Obiekty niewymienione w lp. 1 – 3, w tym: 1) obszar zabudowy rozproszonej	5 kPa

	2) obszar zabudowy zwartej	3 kPa
	3) autostrady i drogi o dużym natężeniu ruchu	3 kPa
5	Obiekty użyteczności publicznej, w których gromadzi się duża liczba ludzi, takie jak: miejsca kultu, szpitale, placówki oświatowo-wychowawcze, place i hale targowe, obiekty rekreacyjno-sportowe itp.	1 kPa

15. Minimalną dopuszczalną odległość w metrach (L_d) od nieobwałowanego obiektu magazynowego do innych zagrożonych obiektów określa się według wzoru:

$$L_d = 38,25 \times P_f^{0,529} \times G^{1/3}$$

lub wyznacza doświadczalnie w drodze badań modelowych, uwzględniając kryteria określone w ust. 14 w tabeli 1.

16. Minimalną dopuszczalną odległość w metrach (L_d) od obwałowanego magazynu do innych zagrożonych obiektów określa się według wzorów:

1) przy odległości powyżej 10 m do 80 m:

$$L_d = 14,96 \times P_f^{0,629} \times G^{0,396},$$

2) przy odległości powyżej 80 m do 500 m:

$$L_d = 3,693 \times P_f^{-1} \times G^{0,63} + 27,1,$$

3) przy odległości powyżej 500 m według wzoru określonego w ust. 15 lub wyznacza doświadczalnie w drodze badań modelowych, uwzględniając kryteria określone w ust. 14 w tabeli 1.

17. Za odległość pomiędzy magazynami i wskazanymi w ust. 14 w tabeli 1 zagrożonymi obiektami przyjmuje się najmniejszą odległość pomiędzy ścianami budynków lub pomiędzy ścianą magazynu a poboczem drogi.

18. Dla zagrożonych obiektów wymienionych w ust. 14 w tabeli 1 w lp. 1-3, w których znajdują się materiały wybuchowe o współczynniku wrażliwości (R_w) nie większym niż 2 lub nie większym niż 5 ze znakiem "M", minimalna dopuszczalna odległość od magazynu stwarzającego zagrożenie wynosi:

- 1) co najmniej 20 m, jeżeli równoważnik heksogenowy magazynowanego ładunku (G) wynosi nie mniej niż 10 kg i nie więcej niż 1.000 kg;
- 2) co najmniej 60 m, jeżeli równoważnik heksogenowy magazynowanego ładunku (G) wynosi ponad 1.000 kg, lecz nie więcej niż 5.000 kg;
- 3) odległość obliczoną według wzorów podanych w ust. 15 i 16, jeżeli równoważnik heksogenowy magazynowanego ładunku (G) wynosi ponad 5.000 kg.

19. W przypadku gdy obiekty wskazane w ust. 14 w tabeli 1 w lp. 1-3 są obwałowane, z uwzględnieniem ust. 13 pkt 1, obliczoną w odniesieniu do tych obiektów minimalną dopuszczalną odległość można zmniejszyć o 30%.

20. W przypadku magazynowania materiałów wybuchowych w wydzielonych pomieszczeniach (komorach) obiektu magazynowego, pomiędzy którymi nie może nastąpić przeniesienie detonacji, minimalną dopuszczalną odległość oblicza się dla pomieszczenia, w którym znajduje się ładunek o największym równoważniku heksogenowym (G).

21. W przypadku gdy w wyniku wybuchu w magazynie bazowym jest możliwe miotanie ciężkich odłamków, minimalna dopuszczalna odległość tego magazynu w stosunku do obiektów wymienionych w tabeli 1 w lp. 1-3 wynosi co najmniej 180 m, w odniesieniu do

obiektów wymienionych w lp. 4 - co najmniej 275 m, a w odniesieniu do obiektów wymienionych w lp. 5 - co najmniej 400 m.

II. Magazyny podręczne

1. W magazynach podręcznych mogą być przechowywane materiały wybuchowe i wyroby wypełnione materiałem wybuchowym zaklasyfikowane do klasy 1 podklasy 1.1 i 1.5 oraz klasy 3 i 4.1 w ilościach netto nieprzekraczających wielkości podanych w tabeli 2, z zastrzeżeniem ust. 2.

Tabela 2. Ilości materiałów wybuchowych netto dopuszczone do przechowywania w magazynach podręcznych

Podklasa lub klasa zagrożenia	Grupa zgodności	Dopuszczalna masa netto materiału wybuchowego oraz dodatkowe uwarunkowania
1.1	A	1 kg
1.1	B	1 kg
1.1	C	25 kg
1.1 i 1.5	D	5 kg
1.1	E, F, J, L	w ilościach uzasadnionych z punktu bezpieczeństwa magazynu, stosownie do zapisu w karcie oceny materiału wybuchowego pod względem bezpieczeństwa
1.1	G	25 kg
3 i 4.1		25 kg

2. W przypadku magazynowania materiałów wybuchowych w wydzielonych pomieszczeniach lub komorach magazynu podręcznego, których konstrukcja zabezpiecza przed przeniesieniem się detonacji pomiędzy tymi pomieszczeniami lub komorami, w magazynie podręcznym można przechowywać nie więcej niż czterokrotność ilości wskazanych w tabeli 2.

3. Magazyn podręczny, o którym mowa w ust. 1, powinien odpowiadać następującym wymaganiom:

- 1) musi być zlokalizowany wyłącznie w wydzielonym pomieszczeniu bez stałej obsady w budynku laboratoryjnym, budynku użytkowanym na cele przemysłowe lub w odrębnym obiekcie bez stałej obsady;
- 2) elementy konstrukcyjne oraz dodatkowe wyposażenie magazynu, jego komór lub poszczególnych pomieszczeń muszą w istotny sposób lokalizować i ograniczać skutki ewentualnego zapłonu lub wybuchu przechowywanego niebezpiecznego towaru na otoczenie;
- 3) musi posiadać powierzchnie odciążające oraz osłony przed tymi powierzchniami, ograniczające rozrzut odłamków, wyrzut produktów gazowych spalania i oddziaływanie fali uderzeniowej.

4. Magazynów podręcznych, o których mowa w ust. 1, nie lokalizuje się w budynkach mieszkalnych oraz w obiektach użyteczności publicznej.

ZAŁĄCZNIK Nr 2

WARUNKI LOKALIZACJI OBIEKTÓW MAGAZYNOWYCH, W KTÓRYCH SĄ PRZECHOWYWANE MATERIAŁY WYBUCHOWE I AMUNICJA, ZAKLASYFIKOWANE DO KLASY 1 PODKLASY 1.2, 1.3, 1.4, 1.6 ORAZ KLASY 9

I. Magazyny bazowe

1. Minimalne dopuszczalne odległości (L_d) od magazynów bazowych w stosunku do innych obiektów znajdujących się w pobliżu, z zastrzeżeniem ust. 2, wyznacza się lub oblicza z uwzględnieniem masy netto materiału wybuchowego (G), zawartego w magazynowanych materiałach i przedmiotach wybuchowych, kierując się kryteriami określonymi w tabeli 1.

Tabela 1. Kryteria lokalizacji nieobwałowanych magazynów bazowych w stosunku do innych obiektów wymienionych w tabeli

Podklasa magazynowanego materiału wybuchowego	Dodatkowe warunki	Magazyny i obiekty produkcyjne zawierające materiał wybuchowy	Obiekty produkcyjne niezawierające materiału wybuchowego	Drogi dojazdowe i drogi lokalne	Autostrady i drogi o dużym natężeniu ruchu	Obszary zamieszkałe
1.2	przy wybuchu nie tworzą się ciężkie odłamki	min. 90 m	min. 90 m	$L_d = 39 \times G^{1/6}$	$L_d = 58 \times G^{1/6}$	
1.2	przy wybuchu mogą tworzyć się ciężkie odłamki	min. 135 m	min. 135 m	$L_d = 51 \times G^{1/6}$ min. 90 m	$L_d = 76 \times G^{1/6}$ min. 135 m	
1.3	ładunki do 1.000 kg	nie jest wymagane wyznaczanie minimalnych bezpiecznych odległości, muszą być jednak zachowane środki bezpieczeństwa, aby nie zachodziło oddziaływanie na zewnątrz obiektu lub zachodziło tylko w wybranym kierunku				
1.3	ładunki ponad 1.000 kg	$L_d = 3,2 \times G^{1/3}$ min. 40 m	$L_d = 6,4 \times G^{1/3}$ min. 60 m	$L_d = 4,3 \times G^{1/3}$ min. 40 m	$L_d = 6,4 \times G^{1/3}$ min. 60 m	
1.4 i 1.6	ładunki do 1.000 kg	nie jest wymagane wyznaczanie minimalnych bezpiecznych odległości				
1.4 i 1.6	ładunki ponad 1.000 kg	min. 10 m	min. 10 m	min. 15 m	min. 15 m	min. 15 m

2. Przy ustalaniu lokalizacji magazynów bazowych przedmiotów wybuchowych zaklasyfikowanych do klasy 9 nie jest wymagane wyznaczanie minimalnych bezpiecznych odległości.

3. W przypadku przechowywania materiałów wybuchowych w obwałowanym magazynie bazowym, minimalne odległości, wyznaczone stosownie do ust. 1, można zmniejszyć o 30%. Jeżeli obiekt zagrożony, w stosunku do którego wyznaczana jest bezpieczna odległość, jest obwałowany, osłonięty dodatkowymi murami lub innymi osłonami, w tym wynikającymi z ukształtowania terenu, obliczoną bezpieczną odległość można zmniejszyć o 50%.

4. W przypadku magazynowania materiałów wybuchowych w wydzielonych komorach lub pomieszczeniach obiektu magazynowego, pomiędzy którymi nie może nastąpić przeniesienie detonacji lub spalania, przy obliczaniu bezpiecznej odległości zgodnie z ust. 1 bierze się pod uwagę to pomieszczenie (komorę), które wymaga większej odległości.

II. Magazyny podręczne

1. Materiały wybuchowe zaliczone do podklasy 1.2, 1.3, 1.4 i 1.6 mogą być przechowywane w magazynach podręcznych w ilości podanej w tabeli 2.

Tabela 2. Ilości materiałów wybuchowych zaklasyfikowanych do podklasy 1.2, 1.3, 1.4 i 1.6 dopuszczone do przechowywania w magazynach podręcznych

Podklasa zagrożenia	Grupa zgodności	Dopuszczalna ilość oraz dodatkowe uwarunkowania
1.2	B	1 kg netto
1.2	C	40 kg brutto
1.2	D	5 kg netto
1.2	G	50 kg brutto
1.2 1.3 1.4	E, F, H, J, L H, J, L E, F, L	w ilościach uzasadnionych z punktu widzenia bezpieczeństwa magazynu, stosownie do zapisu w karcie oceny materiału wybuchowego pod względem bezpieczeństwa
1.3	C	40 kg brutto
1.3	G	80 kg brutto
1.4	B	1 kg netto
1.4	C	50 kg brutto
1.4	D	50 kg brutto
1.4	G	100 kg brutto
1.4	S	100 kg brutto
1.6	N	100 kg brutto

2. Magazyny podręczne, z zastrzeżeniem ust. 3, powinny odpowiadać następującym wymaganiom:

- 1) muszą być zlokalizowane wyłącznie w wydzielonym pomieszczeniu bez stałej obsady w budynku laboratoryjnym, budynku użytkowanym na cele przemysłowe lub w odrębnym obiekcie bez stałej obsady;
- 2) elementy konstrukcyjne oraz dodatkowe wyposażenie magazynu muszą w istotny sposób ograniczać skutki ewentualnego zapłonu lub wybuchu na otoczenie;
- 3) muszą posiadać powierzchnie odciażające oraz osłony przed tymi powierzchniami, uniemożliwiające rozrzut odłamków.

3. Magazyny podręczne, o których mowa w załączniku nr 5 do rozporządzenia, w których jest prowadzona sprzedaż broni i amunicji, mogą być zlokalizowane w obiektach i pomieszczeniach przeznaczonych do prowadzenia działalności handlowej, jeżeli spełniają wymagania określone w tym załączniku.

4. Magazyny podręczne przedmiotów wybuchowych zaklasyfikowanych do klasy 9 mogą być lokalizowane w wydzielonym pomieszczeniu w budynku użytkowanym na cele przemysłowe lub w odrębnym obiekcie bez stałej obsady.

ZAŁĄCZNIK Nr 3

WZÓR KSIĄŻKI EWIDENCJI OSÓB WCHODZĄCYCH DO OBIEKTU MAGAZYNOWEGO

Strona tytułowa

KSIĄŻKA EWIDENCJI OSÓB WCHODZĄCYCH DO OBIEKTU MAGAZYNOWEGO NAZWA PRZEDSIĘBIORCY ADRES PRZEDSIĘBIORCY PRZEZNACZENIE OBIEKTU MAGAZYNOWEGO NUMER OBIEKTU MAGAZYNOWEGO STOSOWANY U PRZEDSIĘBIORCY DATA ZAŁOŻENIA KSIĄŻKI DATA ZAKOŃCZENIA KSIĄŻKI

Strona 2 i dalsze strony w miarę potrzeb

WYKAZ OSÓB UPOWAŻNIONYCH DO WCHODZENIA DO OBIEKTU MAGAZYNOWEGO

Lp.	Imię i nazwisko osoby upoważnionej do wchodzenia do obiektu magazynowego	Funkcja (stanowisko) w przedsiębiorstwie	Data upoważnienia ¹⁾	Podpis osoby upoważniającej

¹⁾ W przypadku cofnięcia upoważnienia do wchodzenia do obiektu magazynowego należy wykreślić wiersz dotyczący danej osoby.

Kolejna strona i ewentualne dalsze strony

EWIDENCJA OSÓB WCHODZĄCYCH DO OBIEKTU MAGAZYNOWEGO

Lp.	Data	Godzina wejścia	Godzina wyjścia	Imię i nazwisko osoby wchodzącej do obiektu	Cel wejścia	Imię i nazwisko towarzyszącej osoby upoważnionej ²⁾

²⁾ Odnosić w przypadku wejścia do obiektu magazynowego osoby niewymienionej w wykazie na stronie 2.

ZAŁĄCZNIK Nr 4

SPOSÓB PROWADZENIA KARTY KWALIFIKACYJNEJ OBIEKTU MAGAZYNOWEGO, W KTÓRYM SĄ PRZECHOWYWANE MATERIAŁY WYBUCHOWE I AMUNICJA

1. Kartę kwalifikacyjną prowadzi się dla każdego obiektu magazynowego zagrożonego wybuchem lub spalaniem materiału wybuchowego.

2. Kartę kwalifikacyjną prowadzi powoływany przez pracodawcę zespół specjalistów posiadających odpowiednie uprawnienia budowlane, kwalifikacje w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony przeciwpożarowej.

3. Zatwierdzona przez pracodawcę karta kwalifikacyjna stanowi załącznik do książki obiektu budowlanego.

4. W karcie kwalifikacyjnej zamieszcza się:

1) informacje:

- a) identyfikujące obiekt, w tym jego adres, numer, nazwę i przynależność do jednostki organizacyjnej zakładu,
- b) o przeznaczeniu obiektu i poszczególnych pomieszczeń w obiekcie,
- c) o zaliczeniu obiektu i jego pomieszczeń do kategorii zagrożeń MW1 lub MW2, określonych w odrębnych przepisach,
- d) o zaliczeniu obiektu z tytułu prognozowanego zniszczenia w przypadku wybuchu lub spalania materiału wybuchowego do klas UZ lub MDO, określonych w odrębnych przepisach,
- e) o występowaniu w obiekcie lub jego poszczególnych pomieszczeniach zagrożenia wybuchem mieszanin substancji palnych z powietrzem oraz związanych z tym stref zagrożeń wybuchem, wyznaczonych zgodnie z obowiązującymi przepisami o ochronie przeciwpożarowej,
- f) o dopuszczalnej ilości przechowywanych materiałów wybuchowych,
- g) o dopuszczalnej liczbie osób, które mogą przebywać w obiekcie, z podziałem na pomieszczenia pracy stałej lub dorywczej,
- h) o zasięgu strefy ochrony obiektu, o której mowa w odrębnych przepisach, oraz o sposobie jej oznaczenia w terenie,
- i) o minimalnych dopuszczalnych odległościach, wyznaczonych według zasad określonych w załącznikach nr 2 i 3 do rozporządzenia;

2) schematyczny rysunek obiektu ze wskazaniem w szczególności: podziału na pomieszczenia, usytuowania dróg dojazdowych, pożarowych i dla pieszych, technologicznych, obwałowań, powierzchni odciażających, osłon, sztolni;

3) wymagania w stosunku do:

a) konstrukcji obiektu, w szczególności:

- typ konstrukcji obiektu,
- obwałowania, osłony, sztolnie,
- przegrody odciażające,
- rodzaj okien, drzwi, dopuszczalnych rodzajów szyb okiennych,
- rodzaj wykończenia ścian, podłóg,

b) mediów i instalacji energetycznych,

- c) urządzeń elektrycznych, osprzętu i instalacji elektrycznych w pomieszczeniach,
 - d) rodzaju i temperatury mediów ogrzewających, chłodzących, stosowanych na terenie obiektu,
 - e) stałych urządzeń gaśniczych, lokalizacji punktów sygnalizacji oraz uruchamiania tych urządzeń;
- 4) inne wymagania w miarę potrzeb wynikających ze specyfiki obiektu i rodzaju przechowywanego materiału wybuchowego.

5. Załącznikami do karty kwalifikacyjnej są aktualne karty oceny pod względem bezpieczeństwa przechowywanych w obiekcie materiałów wybuchowych, określone w odrębnych przepisach.

ZAŁĄCZNIK Nr 5

WYMAGANIA LOKALIZACJI, WARUNKI TECHNICZNE I ZABEZPIECZENIE PRZED DOSTĘPEM OSÓB NIEUPRAWNIONYCH DO MAGAZYNÓW PODRĘCZNYCH, W KTÓRYCH JEST PROWADZONA SPRZEDAŻ BRONI I AMUNICJI

1. Magazyny podręczne, w których jest prowadzona sprzedaż broni i amunicji, powinny być zlokalizowane wyłącznie w budynkach, w pomieszczeniach murowanych o ścianach grubości co najmniej 25 cm, wykonanych z cegły pełnej na zaprawie cementowo-wapiennej i stropach podobnej wytrzymałości. Dopuszcza się stosowanie ścian wykonanych z innych materiałów o podobnej wytrzymałości.

2. Obiekty magazynowe powinny posiadać:

- 1) zabezpieczenie okien szybami o podwyższonej odporności na przebicie i rozbicie lub zamontowanymi trwale kratami stalowymi (wewnętrznymi lub zewnętrznymi) wykonanymi z prętów stalowych o średnicy co najmniej 16 mm o oczku 15 cm x 15 cm, uniemożliwiającymi dostęp osób nieuprawnionych do magazynu; kraty mogą być zastąpione żaluzjami stalowymi wykonanymi z profili pełnych z blachy o grubości co najmniej 1,25 mm;
- 2) drzwi co najmniej o zwiększonej odporności na włamanie w klasie C według PN-90/B-92270, posiadające certyfikat, lub inne drzwi, zabezpieczone kratami albo żaluzjami określonymi w pkt 1;
- 3) jedno wejście - w przypadku pomieszczeń lub wydzielonej części pomieszczeń, w których jest prowadzony obrót bronią.

3. W magazynach podręcznych dopuszcza się przechowywanie:

- 1) prochu czarnego i spłonek kapsułkowych w ilościach określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia w tabeli 2 lub załączniku nr 2 do rozporządzenia w tabeli 2;
- 2) prochu czarnego, spłonek kapsułkowych i amunicji, pod warunkiem przeznaczenia dla tych wyrobów szaf do przechowywania wartości w klasie co najmniej I według PN-EN 1143;
- 3) broni i amunicji w szafach metalowych wykonanych z blachy stalowej grubości co najmniej 3 mm, zamykanych mechanizmem ryglowym blokowanym zamkiem w klasie A według PN-ENV 1300, lub w szafach do przechowywania wartości w klasie co najmniej I według PN-EN 1143-1; szafy powinny posiadać certyfikaty, wydane przez akredytowane jednostki krajowe funkcjonujące w systemie krajowym;
- 4) broni i amunicji w gablotach szklanych w klasie co najmniej FB2 według PN-EN 1522, posiadających co najmniej jeden zamek w klasie A według PN-ENV 1300.

UZASADNIENIE

W związku z koniecznością uregulowania problematyki dotyczącej wykonywania działalności gospodarczej polegającej na oczyszczaniu terenów z materiałów wybuchowych w Ministerstwie Gospodarki opracowany został projekt ustawy *zmieniającej ustawę o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego*. Wprowadzenie wspomnianej wyżej regulacji przewiduje także opracowanie nowych rozporządzeń wykonawczych, uwzględniających tematykę oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych. Zgodnie z regulacją zawartą w projekcie wspomnianej wyżej ustawy rozporządzenia te mają wejść w życie nie później niż w terminie 6-ciu miesięcy od dnia jej opublikowania.

Przedkładany projekt rozporządzenia w sprawie *pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym* (dalej „projekt rozporządzenia”) regulować będzie kwestie zawarte dotychczas w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 28 października 2002 r. w sprawie *pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym* (Dz. U. Nr 190, poz. 1589) (dalej: „rozporządzenie”). Regulacja ta zostanie dodatkowo rozszerzona o tematykę dotyczącą oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych, która to kwestia nie jest uregulowana w obowiązującym aktualnie rozporządzeniu.

Projektowane rozporządzenie, podobnie do swego poprzednika, regulować będzie zagadnienia dotyczące wymagań organizacyjnych i technicznych dotyczących obiektów, w których są przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Istotnym novum są przewidziane w nim wymagania dotyczące bezpośrednio problematyki związanej z przechowywaniem materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych.

Jak wynika z przeprowadzonych konsultacji społecznych, przechowywanie materiałów wybuchowych znalezionych w trakcie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych w magazynach bazowych może mieć miejsce sporadycznie. Sytuacja taka wystąpi np. w przypadku, kiedy przedsiębiorca nie ma możliwości utworzenia tymczasowego magazynu (np. po znalezieniu materiałów wybuchowych w rejonach zurbanizowanych) oraz gdy występują przeszkody nie pozwalające na ich przewóz do miejsca niszczenia (niekorzystne warunki atmosferyczne, duża odległość do miejsca niszczenia, itp.). W związku

z tym niezbędne jest określenie warunków przechowywania oraz rodzajów znalezionych materiałów wybuchowych dopuszczonych do przechowywania w magazynach bazowych.

Ponadto, biorąc pod uwagę zagrożenia, jakie mogą wystąpić podczas przechowywania znalezionych materiałów wybuchowych, projektowana regulacja uwzględnia następujące wymogi:

- znalezione materiały wybuchowe powinny być przechowywane w wydzielonym obwałowanym obiekcie magazynu bazowego,
- znalezione materiały wybuchowe powinny być przechowywane w opakowaniach transportowych, odpowiadających wymaganiom określonych w przepisach o opakowaniach materiałów wybuchowych,
- obiekt magazynowy powinien być zlokalizowany w odległości obliczonej jak dla materiałów wybuchowych zaklasyfikowanych do klasy 1 towarów niebezpiecznych podklasy 1.1 materiałów wybuchowych,
- decyzja o dopuszczeniu do przechowywania materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu w magazynie bazowym jest podejmowana na piśmie przez upoważnionego do tego pracownika.

Mając powyższe na uwadze projektowane rozporządzenie wprowadza regulację odnoszącą się do:

a) klasyfikowania materiałów wybuchowych, znalezionych podczas oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych, dopuszczonych do przechowywania w magazynie bazowym – zgodnie z § 4 projektowanej regulacji będą one klasyfikowane do klasy 1 towarów niebezpiecznych podklasy 1.1 materiałów wybuchowych,

b) określenia wymogów bezpieczeństwa, jakie powinny być spełnione podczas przechowywania w wydzielonym obwałowanym obiekcie magazynu bazowego materiałów wybuchowych, znalezionych podczas oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych.

Takiemu przechowywaniu będą mogły podlegać znalezione materiały wybuchowe, które:

- nie posiadają uszkodzeń mechanicznych, takich jak uszkodzenia lub ślady świadczące o przejściu przez lufę, a także nie są skorodowane w wyniku bezpośredniego kontaktu z glebą, wodą oraz czynnikami atmosferycznymi i są zaklasyfikowane do klasy III zagrożeń w trybie określonym w projektowanym rozporządzeniu MG w *sprawie prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego*;
- są przechowywane w opakowaniach transportowych, odpowiadających wymaganiom określonym w odrębnych przepisach o opakowaniach materiałów wybuchowych.

Dodatkowym wymogiem w tej kwestii będzie także konieczność, aby decyzja o dopuszczeniu do przechowywania w magazynie bazowym została podjęta na piśmie przez upoważnionego do tego przez przedsiębiorcę pracownika – regulacja ta została ujęta Załączniku Nr 1 do projektowanego rozporządzenia..

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 z późn. zm.) notyfikacji podlegają akty prawne zawierające przepisy techniczne. Projektowana regulacja zawiera przepisy techniczne, zatem powinna być notyfikowana w Komisji Europejskiej.

Projekt rozporządzenia – zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) – zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą przekazania go do uzgodnień międzyresortowych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać projektowana regulacja

Zmiany w przepisach regulujące bezpieczeństwo oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych będą oddziaływać na:

- a) grupę około 20 przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność gospodarczą w zakresie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych,
- b) grupę 4 jednostek badawczo-rozwojowych, które na podstawie posiadanej koncesji mogą prowadzić działalność naukowo-badawczą z zakresu problematyki oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

Przygotowanie projektu rozporządzenia poprzedzono konsultacjami z podmiotami, które prowadzą działalność gospodarczą związaną z oczyszczaniem terenów oraz prace badawczo-rozwojowe w zakresie materiałów wybuchowych, a także zajmują się konstrukcją urządzeń służących do ich przechowywania i przewozu, w tym:

- Stowarzyszeniem Cywilnych Saperów we Wrocławiu,
- Firmą „Jakusz” Systemy zabezpieczeń bankowych w Kościerzynie,
- Instytutem Przemysłu Organicznego w Warszawie,
- Wojskowym Instytutem Technicznym Uzbrojenia w Zielonce.

W toku przeprowadzonych konsultacji ustalono, iż przechowywanie materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu może mieć miejsce sporadycznie. Niemniej jednak należy przewidzieć taką sytuację, szczególnie z uwagi na zachowanie odpowiednich warunków bezpieczeństwa. W związku z tym, w zakresie przechowywania materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu w magazynach bazowych należy uregulować następujące zagadnienia:

- warunki przechowywania materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu;
- konstrukcja i sposób zabezpieczenia obiektów magazynowych mające na celu ograniczenie oddziaływania fali detonacyjnej oraz rozłotu odłamków w przypadku

wystąpienia niekontrolowanego wybuchu składowanych materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu;

- określenie rodzaju materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu dopuszczonych do przechowywania w magazynach bazowych.

Projekt rozporządzenia zostanie umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki z chwilą jego rozesłania do uzgodnień międzyresortowych.

3. Skutki wprowadzenia aktu normatywnego dla:

a) sektora finansów publicznych

Wejście w życie projektowanej regulacji nie pociągnie za sobą dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa ani budżetów samorządowych jednostek administracji.

b) rynku pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie przyczyni się do powstawania nowych miejsc pracy. Natomiast ulegną poprawie warunki bezpieczeństwa prowadzenia prac z zakresu oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych.

c) konkurencyjności gospodarki i przedsiębiorczości

Wprowadzenie nowych przepisów nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki, ani na przedsiębiorczość.

d) sytuacji i rozwoju regionalnego

Projektowane rozporządzenie nie spowoduje powstania nowych podmiotów gospodarczych, zwiększenia zatrudnienia ani pojawienia się nowych impulsów technologicznych. W związku z tym wejście w życie projektowanej regulacji nie przyczyni się do zmiany sytuacji i rozwoju regionalnego.

4. Źródła finansowania działań wynikających z wejścia w życie projektowanego rozporządzenia

Wprowadzenie rozporządzenia nie wymaga finansowania ze strony budżetu państwa. Nie pociągnie również za sobą obciążeń finansowych dla przedsiębiorców.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹⁾
z dnia 2009 r.**

**w sprawie sposobu prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych
do użytku cywilnego**

Na podstawie art. 18 ust. 1d ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wymagania techniczne i organizacyjne oraz sposób prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanych dalej "materiałami wybuchowymi", w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej innej niż określona w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanej dalej "ustawą".

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) stosowaniu materiałów wybuchowych w procesach produkcyjnych - należy przez to rozumieć procesy technologiczne, w których materiały wybuchowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy, są przetwarzane na produkty niebędące materiałami wybuchowymi, takie jak preparaty farmaceutyczne, preparaty kosmetyczne, lakiery, tworzywa sztuczne i tym podobne, a także procesy technologiczne wytwarzania przedmiotów ratowniczych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy;
- 2) prowadzeniu prac z użyciem materiałów wybuchowych - należy przez to rozumieć wszelkie prace związane z praktycznym wykorzystaniem energii wytwarzanej przy wybuchu lub spalaniu się materiału wybuchowego, prace związane ze stosowaniem materiałów wybuchowych w procesach produkcyjnych, o których mowa w pkt 1 oraz prace związane z oczyszczaniem terenów, o którym mowa w art. 3 pkt 18a ustawy.

§ 3. 1. Szczegółowe wymagania w stosunku do pomieszczeń magazynowych i obiektów przeznaczonych do stacjonarnego przechowywania materiałów wybuchowych określają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 28 października 2002 r. w sprawie pomieszczeń magazynowych i obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 190, poz. 1589).

2. Warunki przechowywania materiałów wybuchowych w tymczasowym magazynie poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej określają przepisy wydane na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy.

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 216, poz. 1593).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 214, poz. 1347.

§ 4. Prowadząc prace z użyciem materiałów wybuchowych, należy:

- 1) przestrzegać ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, określonych w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650, z 2007 r. Nr 49, poz. 330 oraz z 2008 r. Nr 108, poz. 690);
- 2) zapewnić bezpośredni nadzór nad prowadzonymi pracami z użyciem materiałów wybuchowych, z zastrzeżeniem § 9 ust. 2, przez osoby posiadające zaświadczenia potwierdzające kwalifikacje zawodowe, przewidziane dla pracowników zatrudnionych na samodzielnych stanowiskach, w tym stanowiskach nadzoru, o których mowa w § 4 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 4 lipca 2005 r. w sprawie szkolenia i egzaminowania osób mających dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 135, poz. 1140 oraz z 2009 r. Nr 26, poz. 160);
- 3) zapewnić prowadzenie prac związanych z dostępem do materiałów wybuchowych przez osoby posiadające zaświadczenia potwierdzające co najmniej kwalifikacje zawodowe przewidziane dla pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracowników fizycznych, w tym mistrza, o których mowa w § 4 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 2;
- 4) dysponować dokumentacją techniczną i technologiczną prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych, dostosowaną do charakteru przewidywanej pracy i uwzględniającą właściwości używanych materiałów wybuchowych;
- 5) dokonać ocen i dokumentowania ryzyka zawodowego związanego z realizacją poszczególnych prac z użyciem materiałów wybuchowych, zweryfikować te oceny w przypadku wprowadzania zmian sposobu użycia materiałów wybuchowych oraz stosować niezbędne środki zabezpieczające;
- 6) zapewnić bezpośrednią ochronę fizyczną lub odpowiednie zabezpieczenie techniczne obiektów i miejsc wykonywania prac, chroniące przed dostępem osób postronnych i kradzieżą materiałów wybuchowych;
- 7) zapewnić oznakowanie obiektów, pomieszczeń i miejsc wykonywania pracy z użyciem materiałów wybuchowych czytelnymi tablicami, informującymi o występujących w tych miejscach zagrożeniach wybuchem lub spalaniem materiałów wybuchowych;
- 8) zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych.

§ 5. Przy prowadzeniu prac z użyciem materiałów wybuchowych opracowuje się i na bieżąco aktualizuje wykazy:

- 1) prac i stanowisk pracy wymagających nadzoru osób, o których mowa w § 4 pkt 2;
- 2) osób mających dostęp do materiałów wybuchowych oraz określeń zakresu ich obowiązków;
- 3) niezbędnych dokumentacji technicznych i technologicznych, o których mowa w § 4 pkt 4;
- 4) obiektów, pomieszczeń i terenów wymagających oznakowania informującego o występujących zagrożeniach.

§ 6. 1. W dokumentacji technicznej i technologicznej, o której mowa w § 4 pkt 4, określa się w szczególności:

- 1) środki techniczne i organizacyjne bezpiecznej realizacji prac z użyciem materiałów wybuchowych zapewniające bezpieczeństwo życia, zdrowia, mienia i środowiska oraz zapewniające właściwy rezultat i przebieg tych prac;
- 2) w zależności od potrzeb opisy procesów technologicznych, instrukcje technologiczne, dokumentacje strzałowe, metryki strzałowe, instrukcje pracy, procedury badawcze, instrukcje bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. Środki techniczne i organizacyjne, o których mowa w ust. 1 pkt 1, ustala się, uwzględniając wiedzę techniczną i praktykę, z wykorzystaniem wyników analizy zagrożeń i oceny ryzyka zawodowego.

§ 7. 1. Wymagania w stosunku do procesów technologicznych, obiektów i ich wyposażenia, instalacji technologicznych, transportu wewnątrzzakładowego, dróg transportowych oraz elementów systemu kanalizacji ściekowej, zagrożonych wybuchem lub spalaniem materiałów wybuchowych w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej związanej ze stosowaniem materiałów wybuchowych w procesach produkcyjnych, określają przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy produkcji, transporcie wewnątrzzakładowym oraz obrocie materiałów wybuchowych, w tym wyrobów pirotechnicznych (Dz. U. Nr 163, poz. 1577).

2. Przy prowadzeniu działalności gospodarczej związanej ze stosowaniem materiałów wybuchowych w procesach produkcyjnych ustala się i na bieżąco aktualizuje wykaz procesów technologicznych, obiektów, dróg transportowych, instalacji technologicznych oraz elementów systemu kanalizacji ściekowej, zagrożonych wybuchem lub spalaniem materiałów wybuchowych.

§ 8. 1. Prowadząc prace z użyciem materiałów wybuchowych, które są pokazem pirotechnicznym, opracowuje się dokumentację organizacyjno-techniczną pokazu pirotechnicznego, zwanego dalej "pokazem".

2. Dokumentacja organizacyjno-techniczna pokazu, o której mowa w ust. 1, zawiera w szczególności następujące elementy i informacje:

- 1) nazwę wykonawcy pokazu i jego siedzibę;
- 2) datę i czas trwania pokazu;
- 3) kopię koncesji lub pozwolenia wojewody, upoważniającego wykonawcę do wykonywania pokazów;
- 4) imię, nazwisko oraz podpis osoby opracowującej dokumentację organizacyjno-techniczną pokazu oraz kopię posiadanego przez tę osobę zaświadczenia, o którym mowa w § 4 pkt 2;
- 5) imię i nazwisko osoby nadzorującej realizację pokazu, kopię posiadanego przez tę osobę zaświadczenia, o którym mowa w § 4 pkt 2, oraz numer telefonu kontaktowego;
- 6) masę netto wyrobów pirotechnicznych przewidzianych do odpalenia z podziałem na klasy i podklasy według ADR;
- 7) określenie systemu odpalania ładunków pirotechnicznych oraz zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych dla tego systemu, w szczególności biorąc pod uwagę sieci energetyczne, elektryczne trakcje kolejowe, przekaźniki telekomunikacyjne;
- 8) dane dotyczące systemu zabezpieczeń terenu pokazu od momentu dostarczenia wyrobów pirotechnicznych do zakończenia kontroli terenu po pokazie;
- 9) osoby odpowiedzialne za sprawdzenie terenu po zakończeniu pokazu i unieszkodliwienie niewypałów i niewybuchów pirotechnicznych;
- 10) zasady postępowania w przypadku wystąpienia zagrożeń i sytuacji awaryjnych.

3. Minimalne odległości usytuowania publiczności w stosunku do odpalanych ładunków pirotechnicznych na terenie pokazu określa załącznik do rozporządzenia.

§ 9. 1. Sposób i warunki przeprowadzania oraz tryb postępowania w sprawach robót budowlanych wykonywanych przy rozbiórce obiektu budowlanego z użyciem materiałów wybuchowych określa rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie

rozbiórek obiektów budowlanych wykonywanych metodą wybuchową (Dz. U. Nr 120, poz. 1135).

2. Projektowanie i kierowanie robotami budowlanymi prowadzonymi z użyciem materiałów wybuchowych wymaga posiadania uprawnień budowlanych wydanych w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 kwietnia 2006 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. Nr 83, poz. 578).

§ 10.1. Prowadząc działalność gospodarczą związaną z oczyszczaniem terenów opracowuje się dokumentację organizacyjno-techniczną dla każdego oczyszczania terenu.

2. Dokumentacja organizacyjno-techniczna oczyszczania terenu, o której mowa w ust. 1 zawiera w szczególności następujące elementy i informacje:

- 1) nazwę firmy wykonującej oczyszczanie terenu i jej siedzibę;
- 2) datę rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia oczyszczania terenu;
- 3) kopię pozwolenia wojewody, upoważniającego wykonawcę do prowadzenia oczyszczania terenu;
- 4) schemat organizacyjny firmy z określeniem zakresu nadzoru realizowanego przez poszczególne osoby funkcyjne;
- 5) imię i nazwisko osoby opracowującej dokumentację organizacyjno-techniczną oczyszczania terenu oraz kopię posiadanego przez tę osobę zaświadczenia, o którym mowa w § 4 pkt. 2;
- 6) imię i nazwisko osoby nadzorującej realizację oczyszczania terenu oraz kopię posiadanego przez tę osobę zaświadczenia, o którym mowa w § 4 pkt. 2, a także numer telefonu kontaktowego;
- 7) opis terenu przewidzianego do oczyszczania oraz terenu przyległego, w szczególności określający:
 - a) rodzaj terenu, ze wskazaniem terenów budowlanych, lasów, ziem rolnych, zbiorników i cieków wodnych,
 - b) rodzaje i rozmieszczenie na oczyszczanym terenie i terenach sąsiadujących obiektów mieszkalnych, dróg dojazdowych, dróg lokalnych, autostrad i dróg o dużym natężeniu ruchu, obiektów użyteczności publicznej, w których gromadzi się duża liczba ludzi, obiektów przemysłowych oraz innych obiektów, z określeniem ich przeznaczenia;
 - c) sieć uzbrojenia oczyszczanego terenu;
 - d) lokalizację tymczasowego magazynu do przechowywania znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu.
- 8) harmonogram prac;
- 9) plan podziału oczyszczanego terenu na rejony oczyszczania;
- 10) plany oczyszczania poszczególnych rejonów;
- 11) lokalizację tymczasowego magazynu do przechowywania znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 12) plan ochrony tymczasowego magazynu do przechowywania znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 13) lokalizację tymczasowego magazynu do przechowywania materiałów wybuchowych stosowanych w procesie niszczenia materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu;
- 14) plan ochrony tymczasowego magazynu do przechowywania materiałów wybuchowych stosowanych w procesie niszczenia materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu;
- 15) plan niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;

- 16) lokalizację miejsca niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 17) plan ochrony miejsc niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 18) plan kontroli skuteczności oczyszczenia terenu;
- 19) wykaz urządzeń stosowanych do wykrywania materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 20) załączniki wskazane w ust. 4.

3. Integralną część poszczególnych elementów dokumentacji organizacyjno-technicznej, o których mowa w ust. 2 pkt 9 – 18, obok części opisowej, powinna stanowić dokumentacja graficzna.

4. Do dokumentacji, o której mowa w ust. 1 i 2 przedsiębiorca powinien dołączyć:

- 1) instrukcję pracy określającą warunki prowadzenia oczyszczania terenu z materiałów wybuchowych;
- 2) instrukcję bezpieczeństwa i higieny pracy określającą wymogi bezpieczeństwa prowadzenia prac związanych z oczyszczaniem terenu;
- 3) instrukcję tymczasowego magazynowania materiałów wybuchowych stosowanych w procesie niszczenia materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu;
- 4) instrukcję tymczasowego magazynowania znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 5) instrukcję sprawdzania skuteczności sprzętu do wykrywania wyrobów zawierających materiały wybuchowe w ziemi lub w wodach.
- 6) aktualny wykaz osób wykonujących prace przy oczyszczaniu terenu z określeniem zakresu ich obowiązków, w tym osób upoważnionych do klasyfikacji znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu do klas zagrożeń, o których mowa w § 11 ust. 1;
- 7) plan i zakres instruktażu dziennego.

5. W instrukcjach pracy i instrukcjach bezpieczeństwa i higieny pracy, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, określa się stosowane przez przedsiębiorcę rozwiązania techniczne i organizacyjne zapewniające bezpieczeństwo prowadzenia prac związanych z oczyszczaniem terenu, mające na celu:

- 1) eliminację lub ograniczenie oddziaływania bodźców na znalezione materiały wybuchowe mogących spowodować ich pobudzenie;
- 2) zapewnienie bezpieczeństwa przechowywania znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 3) zapewnienie bezpieczeństwa przewozu znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu z miejsca przechowywania do miejsca niszczenia;
- 4) ograniczenie do niezbędnego minimum długości trasy przewozu znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 5) ograniczenie zasięgu oddziaływania fali uderzeniowej na otoczenie miejsca niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 6) ograniczenie rozrzutu odłamków w otoczeniu miejsca niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 7) ograniczenie zasięgu strefy termicznego oddziaływania produktów wybuchu wokół miejsca niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych podczas oczyszczania terenu;
- 8) ograniczenie ilości emitowanych do otoczenia toksycznych lub szkodliwych produktów wybuchu.

6. Urządzenia, o których mowa w ust. 2 pkt 19, służące do wykrywania wyrobów zawierających materiały wybuchowe, stosowane podczas oczyszczania terenu, powinny zapewniać spełnienie wymagań dotyczących głębokości oczyszczania, określonych w umowie ze zlecceniodawcą.

§ 11. 1. Znalezione podczas oczyszczania terenu, o którym mowa w § 10, poszczególne egzemplarze wyrobów zawierających materiały wybuchowe przed podjęciem decyzji o dalszym z nimi postępowaniu, w zależności od ich stanu technicznego, zalicza się do I, II lub III klasy zagrożeń:

- 1) egzemplarz wyrobu zawierającego materiał wybuchowy wymagający zniszczenia w miejscu znalezienia – I klasa zagrożeń;
- 2) egzemplarz wyrobu zawierającego materiał wybuchowy wymagający zniszczenia w pobliżu miejsca znalezienia, który można podjąć, ale nie wolno przewozić – II klasa zagrożeń;
- 3) egzemplarz wyrobu zawierającego materiał wybuchowy, który można podjąć, przenosić, magazynować i przewozić do miejsca niszczenia – III klasa zagrożeń.

2. Decyzję o zaklasyfikowaniu znalezionej egzemplarza wyrobu zawierającego materiały wybuchowe do I, II lub III klasy zagrożeń, o których mowa w ust. 1, podejmuje, z zastrzeżeniem przepisu § 5 pkt 1 i 2, upoważniony przez przedsiębiorcę do nadzoru realizacji oczyszczania terenu pracownik.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Gospodarki
z dnia (poz.)

**MINIMALNE ODLEGŁOŚCI USYTUOWANIA PUBLICZNOŚCI W STOSUNKU DO
ODPALANYCH ŁADUNKÓW PIROTECHNICZNYCH NA TERENIE POKAZU
PIROTECHNICZNEGO**

Lp.	Rodzaj odpalanego wyrobu pirotechnicznego	Opis działania	Minimalna odległość od publiczności [m]
1	2	3	4
1.	Wyroby pirotechniki teatralnej oraz filmowej		Odległość ustala, w zależności od stopnia zagrożenia, wykonujący pokaz pirotechniczny
2.	Wyroby pirotechniki widowskiej niewzlatujące, w szczególności fontanny, wulkany, wodospady, ognie bengalskie, dymy, napisy, słońca	Nie powodujące miotania efektów na odległość	30
3.	Bomby pirotechniczne kuliste (w tym wodne) bez efektu hukowo-błyskowego jako podstawowego. Moździerze	Bomby w kształcie kuli lub w kształcie cylindra o wysokości do dwóch kalibrów. Wystrzeliwane z rur pokazowych, tzw. moździerzy	1 x kaliber bomby w milimetrach, ale nie mniej niż 50 m
4.	Bomby pirotechniczne cylindryczne niezależnie od efektu i kuliste z efektem hukowo-błyskowym jako podstawowy	Bomby w kształcie cylindra o wysokości powyżej dwóch kalibrów. Bomby w kształcie kuli w kształcie cylindra o wysokości do dwóch kalibrów z efektem hukowo- błyskowym jako podstawowy. Wystrzeliwane z rur pokazowych	1,2 x kaliber bomby w milimetrach, ale nie mniej niż 60 m
5.	Miny, bukiety pirotechniczne	Efekty snopu iskier w różnych układach, niewzlatujące w postaci zwartej bryły, wystrzeliwane z rur pokazowych, tzw. moździerzy	0,8 x kaliber wyrobu w milimetrach, ale nie mniej niż 40 m

6.	Rakiety i inne wyroby latające z napędem własnym (np. latające koła UFO)	Wyroby napędzane silnikiem pirotechnicznym ze stabilizatorem lub bez	200 m w kierunku lotu rakiety, 125 m w pozostałych kierunkach
7.	Baterie, wyrzutnie wielostrzałowe, rzymskie ognie o kalibrze do 60 mm Wyrzutnie i rzymskie ognie o kalibrze powyżej 60 mm należy traktować w zależności od efektu jako bomby kuliste lub bukiety	Wyroby wielostrzałowe wyposażone w wiele rur połączonych układem odpalania. Kaliber pojedynczej wyrzutni 30 mm	50
		Kaliber pojedynczej wyrzutni 31-60 mm	70

Objaśnienia:

1. Podane w powyższej tabeli wielkości wyliczono, przyjmując, iż strzelanie odbywa się pionowo lub z odchyleniem od pionu do 10°; nie uwzględniono wpływu wiatru; miejsce strzelania jest położone na tym samym poziomie co publiczność.
2. Przy określaniu minimalnej odległości od publiczności wyrobów niewymienionych w tabeli należy stosować wymagania dla wyrobów o podobnym działaniu i stwarzających podobne zagrożenie.
3. Wielkości podane w powyższej tabeli mają charakter orientacyjny, wyliczenie bezpiecznej odległości od miejsca odpalania wyrobów pirotechniki widowiskowej do publiczności każdorazowo wykonuje kierujący pokazem, uwzględniając warunki mogące mieć wpływ na bezpieczeństwo konkretnego pokazu, w tym między innymi: odchylenie od pionu kierunku strzelania, wpływ wiatru bocznego, różnice poziomów pomiędzy miejscem odpalania wyrobów a miejscem zajmowanym przez publiczność.

UZASADNIENIE

W związku z koniecznością uregulowania problematyki dotyczącej wykonywania działalności gospodarczej polegającej na oczyszczaniu terenów z materiałów wybuchowych w Ministerstwie Gospodarki opracowany został projekt ustawy *o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego*. Przepisy wspomnianej wyżej regulacji przewidują także opracowanie nowych rozporządzeń wykonawczych, uwzględniających tematykę oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych. Zgodnie z regulacją zawartą w projekcie wspomnianej wyżej ustawy rozporządzenia te mają wejść w życie nie później niż w terminie 6-ciu miesięcy od dnia jej opublikowania.

Przepisy przedkładanego projektu rozporządzenia MG w *sprawie sposobu prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego* (dalej „projekt rozporządzenia”) regulować będą kwestie zawarte dotychczas w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 28 lipca 2005 r. w *sprawie sposobu prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego* (dalej „rozporządzenie”). Regulacja ta zostanie jednak rozszerzona o tematykę dotyczącą oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych, która to kwestia nie jest uregulowana w obowiązującym aktualnie rozporządzeniu. W związku z powyższym projektowane rozporządzenie obejmować będzie zagadnienia stosowania materiałów wybuchowych:

- w procesach produkcyjnych – chodzi tu m.in. o wykorzystanie materiałów wybuchowych (nitrocelulozy) do wytwarzania farb i lakierów,
- poza górnictwem – w tym przypadku chodzi o m.in. rozbiórkę obiektów budowlanych metodą wybuchową, utwardzania gruntów, oczyszczania terenów oraz wykonywania pokazów pirotechnicznych.

Nowością w proponowanej regulacji będzie więc określenie wymagań dotyczących:

- 1) zakresu dokumentacji technicznej, którą powinien sporządzić przedsiębiorca wykonujący oczyszczanie terenu,

Zgodnie z proponowanymi zapisami dokumentacja ta powinna zawierać podstawowe dane dotyczące podmiotu wykonującego oczyszczanie, kopie dokumentów zezwalających na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów, opis oczyszczanego terenu z uwzględnieniem jego infrastruktury i uzbrojenia, opis czynności wykonywanych podczas oczyszczania terenu oraz plan i harmonogram prac z nim związanych. Ponadto przedmiotowa dokumentacja powinna zawierać opis urządzeń służących do oczyszczania terenu ze szczególnym uwzględnieniem głębokości wykrywania materiałów wybuchowych.

2) zasad klasyfikacji materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu pod względem stwarzanych zagrożeń,

Materiały wybuchowe znalezione podczas oczyszczania terenu będą kwalifikowane w klasy w następujący sposób:

- klasa I – materiały wybuchowe wymagające, z uwagi na zagrożenie niekontrolowanym wybuchem podczas wykonywania jakichkolwiek operacji, zniszczenia w pobliżu miejsca znalezienia,
- klasa II – materiały wybuchowe wymagające, z uwagi na zagrożenie niekontrolowanym wybuchem podczas przewozu, zniszczenia w pobliżu miejsca znalezienia,
- klasa III – materiały wybuchowe niestwarzające zagrożenia niekontrolowanym wybuchem podczas przewozu.

3) wymogów bezpieczeństwa prowadzenia prac związanych z oczyszczaniem terenu,

Służyć temu celowi będzie między innymi zobligowanie przedsiębiorcy do stosowania rozwiązań technicznych mających na celu ograniczenie ryzyka związanego z możliwością przypadkowego pobudzenia, a w efekcie wybuchu materiału wybuchowego znalezionego podczas oczyszczania terenu oraz oddziaływaniem czynników rażących, takich jak fala uderzeniowa, fala sejsmiczna, rozlatujące się odłamki, wysoka temperatura oraz skażenie środowiska podczas unieszkodliwiania tych materiałów.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w *sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.) notyfikacji podlegają akty prawne zawierające przepisy techniczne. Projektowana regulacja zawiera przepisy techniczne, zatem powinna być notyfikowana w Komisji Europejskiej.

Projekt rozporządzenia – zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. *o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) – zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą przekazania go do uzgodnień międzyresortowych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać projektowana regulacja

Zmiany w przepisach regulujących bezpieczeństwo prowadzenia prac związanych z oczyszczaniem terenów z materiałów wybuchowych będą oddziaływać na:

- a) grupę około 20 przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność gospodarczą w zakresie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych,
- b) grupę 4 jednostek badawczo-rozwojowych, które mogą prowadzić działalność naukowo-badawczą z zakresu problematyki oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

Przygotowanie projektu rozporządzenia poprzedzono konsultacjami z podmiotami, które prowadzą działalność gospodarczą w zakresie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych oraz prace badawczo-rozwojowe w tym zakresie, a także zajmują się konstrukcją urządzeń służących do przechowywania materiałów wybuchowych i ich przewozu, w tym:

- Stowarzyszeniem Cywilnych Saperów we Wrocławiu,
- Firmą „Jakusz” Systemy zabezpieczeń bankowych w Kościerzynie,
- Instytutem Przemysłu Organicznego w Warszawie,
- Wojskowym Instytutem Technicznym Uzbrojenia w Zielonce.

W trakcie konsultacji stwierdzono, iż w szczególności należy uregulować następujące zagadnienia:

- sposób prowadzenia oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych przez przedsiębiorców,
- warunki bezpieczeństwa, jakie powinny być spełnione w trakcie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych,
- sposób przechowywania materiałów wybuchowych znalezionych w procesie oczyszczania terenów,
- sposób zabezpieczania znalezionych materiałów wybuchowych,
- warunki bezpieczeństwa podczas niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych.

Projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony na stronach Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki z chwilą jego rozesłania do uzgodnień międzyresortowych.

3. Skutki wprowadzenia aktu normatywnego dla:

a) sektora finansów publicznych

Wejście w życie projektowanej regulacji nie pociągnie za sobą dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa ani budżetów samorządowych jednostek administracji.

b) rynku pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie przyczyni się do powstawania nowych miejsc pracy. Natomiast ulegną poprawie warunki bezpieczeństwa prowadzenia prac z zakresu oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych.

c) konkurencyjności gospodarki i przedsiębiorczości

Wprowadzenie nowych przepisów może wpłynąć na konkurencyjność przedsiębiorców zajmujących się oczyszczaniem terenów z materiałów wybuchowych. Będzie to spowodowane koniecznością spełnienia przez wspomnianych przedsiębiorców określonych wymagań dotyczących sprzętu technicznego służącego zwłaszcza do przewozu znalezionych materiałów wybuchowych (którego koszt zakupu może wynieść 500 – 700 tys. PLN), a także sprzętu służącego do poszukiwania materiałów wybuchowych (którego koszt zakupu może wynieść około 50 – 60 tys. PLN).

d) sytuacji i rozwoju regionalnego

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje powstania nowych podmiotów gospodarczych, zwiększenia zatrudnienia ani pojawienia się nowych impulsów technologicznych. W związku z tym wejście w życie projektowanej regulacji nie przyczyni się do zmiany sytuacji i rozwoju regionalnego.

Przepisy rozporządzenia mogą ograniczyć – z uwagi na wymóg zawarty w proponowanym § 10 ust. 5 pkt 8 – emisję gazów cieplarnianych do środowiska naturalnego.

4. Źródła finansowania działań wynikających z wejściem w życie rozporządzenia

Wprowadzenie rozporządzenia nie wymaga żadnych źródeł finansowania ze strony budżetu państwa. Wydatki poniosą natomiast przedsiębiorcy, którzy zostaną zobligowani do zakupu odpowiedniego sprzętu służącego do oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych (koszt około 50 – 60 tys. PLN).

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹⁾**

z dnia 2009 r.

**w sprawie sposobu przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku
cywilnego w tymczasowym magazynie**

Na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanych dalej "materiałami wybuchowymi", w tymczasowym magazynie w przypadku konieczności prowadzenia prac przy użyciu tych materiałów wybuchowych poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej oraz materiałów wybuchowych znalezionych podczas prowadzenia oczyszczania terenów.

§ 2. 1. Materiały wybuchowe przechowuje się w tymczasowym magazynie, który powinien odpowiadać wymogom zapewniającym bezpieczeństwo ludzi, mienia i środowiska, w szczególności przez:

- 1) konstrukcję i wyposażenie zapewniające ochronę przechowywanych materiałów wybuchowych;
- 2) bezpośredni nadzór nad tymczasowym magazynem przez osoby posiadające zaświadczenia potwierdzające kwalifikacje zawodowe, przewidziane dla pracowników zatrudnionych na samodzielnych stanowiskach, w tym stanowiskach nadzoru, o których mowa w § 4 ust. 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 4 lipca 2005 r. w sprawie szkolenia i egzaminowania osób mających dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 135, poz. 1140 oraz z 2009 r. Nr 26, poz. 160);
- 3) zapewnienie prowadzenia prac związanych z tymczasowym magazynowaniem przez osoby posiadające zaświadczenia potwierdzające kwalifikacje zawodowe przewidziane dla pracowników zatrudnionych na pozostałych stanowiskach, o których mowa w § 4 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia wymienionego w pkt 2.

2. Tymczasowym magazynem może być:

- 1) odrębny budynek bez stałej obsady;
- 2) kontener lub barakowóz;
- 3) skrzynia ładunkowa pojazdu samochodowego wyposażonego w silnik wysokoprężny.

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 216, poz. 1593).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 214, poz. 1347.

3. W przypadku przechowywania materiału wybuchowego w skrzyni ładunkowej pojazdu, którym mowa w ust. 2 pkt 3, jego silnik powinien być unieruchomiony, pojazd powinien mieć uruchomiony hamulec postojowy oraz powinien być uziemiony, a źródła zasilania instalacji elektrycznej powinny być odłączone.

§ 3. Materiały wybuchowe znalezione podczas oczyszczania terenów mogą być przechowywane w tymczasowym magazynie w stosach układanych na powierzchni gruntu.

§ 4. Tymczasowy magazyn, o którym mowa w § 3, powinien odpowiadać następującym wymaganiom:

- 1) objętość pojedynczego stosu magazynowanego znalezionej materiału wybuchowego nie może przekraczać 2 m^3 ;
- 2) stosy znalezionych materiałów wybuchowych układa się w wykopanych dołach, zachowując odległość od powierzchni górnej warstwy materiału wybuchowego do powierzchni gruntu co najmniej 0,5 m;
- 3) odległość pomiędzy poszczególnymi dołami wynosi co najmniej 5 m;
- 4) magazyn grodzi się ogrodzeniem z siatki metalowej;
- 5) odległość tymczasowego magazynu od rozmieszczonych na oczyszczanym terenie lub terenach sąsiadujących obiektów mieszkalnych, dróg dojazdowych, dróg lokalnych, autostrad i dróg o dużym natężeniu ruchu, obiektów użyteczności publicznej, obiektów przemysłowych, linii elektroenergetycznych oraz innych zagrożonych obiektów, powinna wynosić co najmniej 400 m;
- 6) przechowywany materiał wybuchowy zabezpiecza się przed bezpośrednim oddziaływaniem promieni słonecznych i deszczem.

§ 5. Materiały wybuchowe przechowuje się w tymczasowym magazynie zgodnie z instrukcją przechowywania, w której określa się:

- 1) ilość, rodzaj oraz czas przechowywania materiałów wybuchowych;
- 2) rozmieszczenie poszczególnych materiałów wybuchowych;
- 3) rodzaje zagrożeń związanych z przechowywanymi materiałami wybuchowymi;
- 4) wyposażenie magazynu;
- 5) zabezpieczenie magazynu przed dostępem osób nieupoważnionych i kradzież;
- 6) zakres prac dozwolonych do wykonywania w magazynie;
- 7) zalecenia dotyczące bezpieczeństwa pracy;
- 8) postępowanie w sytuacjach awaryjnych lub zagrożeń;
- 9) wykaz osób upoważnionych do wstępu do tymczasowego magazynu.

§ 6. Tymczasowy magazyn wyposaża się w gaśnice lub sprzęt przeciwpożarowy, dostosowany do właściwości przechowywanego materiału wybuchowego.

§ 7. Tymczasowy magazyn zabezpiecza się przed kradzieżą i dostępem osób nieupoważnionych, przy wykorzystaniu zabezpieczeń technicznych lub bezpośredniej ochrony fizycznej.

§ 8.1. W przypadku przechowywania materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów w magazynie tymczasowym, przedsiębiorca opracowuje plan jego ochrony określający:

- 1) opisowo i graficznie lokalizację tymczasowego magazynu w terenie, z zaznaczeniem dróg dojazdowych, odległości od sąsiednich zagrożonych obiektów, ogrodzenie i oznakowanie granicy zewnętrznej terenu magazynu, rozmieszczenie miejsc składowania znalezionych materiałów wybuchowych;
- 2) zastosowane zabezpieczenia oraz ich rozmieszczenie;
- 3) rozmieszczenie posterunków ochrony;
- 4) zagrożenia zewnętrzne i wewnętrzne;
- 5) zasady postępowania w sytuacjach awaryjnych;
- 6) wykaz osób upoważnionych do wstępu oraz numerów ich telefonów;
- 7) wykaz telefonów alarmowych.

2. Przedsiębiorca przekazuje jeden egzemplarz planu ochrony tymczasowego magazynu właściwemu terytorialnie komendantowi powiatowemu Policji.

§ 9. Dopuszcza się przechowywanie w tym samym tymczasowym magazynie materiałów wybuchowych zaklasyfikowanych do grupy zgodności B oraz materiałów wybuchowych zaliczonych do pozostałych grup zgodności, pod warunkiem przeznaczenia do przechowywania materiałów wybuchowych z grupy zgodności B pojemników zamkniętych i skonstruowanych w sposób uniemożliwiający przeniesienie detonacji z wnętrza skrzyni lub szafy na inne materiały wybuchowe znajdujące się w magazynie.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki

UZASADNIENIE

W związku z koniecznością uregulowania problematyki dotyczącej wykonywania działalności gospodarczej polegającej na oczyszczaniu terenów z materiałów wybuchowych w Ministerstwie Gospodarki opracowany został projekt ustawy *o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego*. Przepisy wspomnianej wyżej regulacji przewidują także opracowanie nowych rozporządzeń wykonawczych, uwzględniających tematykę oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych. Zgodnie z regulacją zawartą w projekcie wspomnianej wyżej ustawy rozporządzenia te mają wejść w życie nie później niż w terminie 6-ciu miesięcy od dnia jej opublikowania.

Przepisy przedkładanego projektu rozporządzenia MG w sprawie *sposobu przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w tymczasowym magazynie* (dalej „projekt rozporządzenia”) regulować będą kwestie zawarte dotychczas w rozporządzeniu Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie *sposobu przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w tymczasowym magazynie* (dalej „rozporządzenie”). Regulacja ta zostanie jednak rozszerzona o tematykę dotyczącą przechowywania materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów, która to kwestia nie jest uregulowana w obowiązującym aktualnie rozporządzeniu.

Jak wynika z uzyskanych od przedsiębiorców prowadzących oczyszczanie terenów informacji tymczasowe magazyny są bardzo często wykorzystywane przy prowadzeniu oczyszczania terenów. Ma to w szczególności miejsce, kiedy oczyszczaniu terenów podlegają obszary o dużej powierzchni takie jak tereny leśne, czy też tereny przygotowywane pod inwestycje np. drogowe. Biorąc jednak pod uwagę charakter tego rodzaju działań oraz niebezpieczeństwo związane z materiałami wybuchowymi, a w szczególności niewybuchami – przy tworzeniu tymczasowego magazynu dla przechowywania materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu należy uwzględnić następujące zasady:

- materiały te powinny być przechowywane w zagłębieniach gruntu,
- zagłębienia te powinny być od siebie oddalone o co najmniej 5 m,

- tymczasowe magazyny powinny być zlokalizowane na oczyszczanym terenie lub w jego bezpośrednim otoczeniu.

Wynika z tego, że projektowana regulacja powinna zawierać zasady dotyczące lokalizacji i zabezpieczania tymczasowego magazynu służącego do przechowywania materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu oraz warunki ich przechowywania. Biorąc powyższe pod uwagę projekt rozporządzenia uwzględnia następujące zagadnienia określające:

- maksymalną objętość stosów materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu,
- odległość górnej powierzchni stosów od powierzchni gruntu,
- odległość pomiędzy tymi stosami,
- sposób ochrony stosów,
- odległość od obiektów mieszkalnych, dróg, obiektów użyteczności publicznej, obiektów przemysłowych, linii energetycznych oraz innych zagrożonych obiektów,
- obowiązek zabezpieczenia materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenu pod względem oddziaływania czynników atmosferycznych.

Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w *sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych* (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 z późn. zm.) notyfikacji podlegają akty prawne zawierające przepisy techniczne. Projektowana regulacja zawiera przepisy techniczne, zatem powinna być notyfikowana w Komisji Europejskiej.

Projekt rozporządzenia – zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o *działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) – zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej z chwilą przekazania go do uzgodnień międzyresortowych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać projektowana regulacja

Zmiany w przepisach regulujące bezpieczeństwo przechowywania w tymczasowych magazynach MW znalezionych podczas oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych będą oddziaływać na:

- a) grupę około 20 przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność gospodarczą w zakresie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych,
- b) grupę 4 jednostek badawczo-rozwojowych, które na podstawie posiadanej koncesji mogą prowadzić działalność naukowo-badawczą w zakresie problematyki oczyszczania terenów z MW.

2. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

Przygotowanie projektu rozporządzenia poprzedzono konsultacjami z podmiotami, które prowadzą działalność gospodarczą w zakresie oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych oraz prac badawczo-rozwojowych w dziedzinie materiałów wybuchowych, a także zajmują się konstrukcją urządzeń służących do ich przechowywania i przewozu, w tym:

- Stowarzyszeniem Cywilnych Saperów we Wrocławiu,
- Firmą „Jakusz” Systemy zabezpieczeń bankowych w Kościerzynie,
- Instytutem Przemysłu Organicznego w Warszawie,
- Wojskowym Instytutem Technicznym Uzbrojenia w Zielonce.

W toku przeprowadzonych konsultacji ustalono, iż podczas prowadzenia prac związanych z oczyszczaniem terenów z materiałów wybuchowych znalezione materiały wybuchowe bardzo często przechowywane są w tymczasowych magazynach w postaci zagłębień w gruncie. Obowiązujące przepisy nie uwzględniają takiego sposobu przechowywania materiałów wybuchowych. W związku z tym w przepisach dotyczących przechowywania znalezionych materiałów wybuchowych w tymczasowych magazynach należy uregulować zagadnienia dotyczące:

- lokalizacji i zabezpieczenia tymczasowego magazynu do przechowywania znalezionych materiałów wybuchowych,

- warunków przechowywania znalezionych materiałów wybuchowych w tymczasowym magazynie.

Projekt rozporządzenia zostanie umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Gospodarki z chwilą jego rozesłania do uzgodnień międzyresortowych.

3. Skutki wprowadzenia aktu normatywnego dla:

a) sektora finansów publicznych

Wejście w życie projektowanej regulacji nie pociągnie za sobą dodatkowych obciążeń dla budżetu państwa ani budżetów samorządowych jednostek administracji.

b) rynku pracy

Wejście w życie rozporządzenia nie przyczyni się do powstawania nowych miejsc pracy. Natomiast ulegną poprawie warunki bezpieczeństwa prowadzenia prac z zakresu oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych.

c) konkurencyjności gospodarki i przedsiębiorczości

Wprowadzenie nowych przepisów nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki, ani na przedsiębiorczość.

d) sytuacji i rozwoju regionalnego

Zmiana przepisów związana z wejściem w życie rozporządzenia nie spowoduje powstania nowych podmiotów gospodarczych, zwiększenia zatrudnienia, ani pojawienia się nowych impulsów technologicznych. W związku z tym wejście w życie projektowanej regulacji nie przyczyni się do zmiany sytuacji i rozwoju regionalnego.

4. Źródła finansowania działań wynikających z wejściem w życie rozporządzenia

Wprowadzenie rozporządzenia nie wymaga dodatkowych źródeł finansowania ze strony budżetu państwa. Nie spowoduje też obciążeń finansowych dla przedsiębiorców.

Warszawa, 21 kwietnia 2009 r.

GP-LS-MS-070-1/09/788/2009

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. LCY-030-00158Data wpływu 22. 04. 2009

Pan

Lech Czapla

Zastępca Szefa

Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie,

W nawiązaniu do pisma z dnia 3 kwietnia 2009 r. (znak PS/65/09) przekazującego w załączeniu rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego uprzejmie informuję, że Narodowy Bank Polski nie zgłasza uwag do powyższego dokumentu.

*z powrotem**PC*

KRAJOWA IZBA
RADCÓW PRAWNYCH

00-478 Warszawa • Aleje Ujazdowskie 18 lok. 4
tel./fax: 022 622 05 88, 622 84 28/33 • e-mail: kirp@kirp.pl • NIP: 526-10-43-011

dz. /OBSiL/2009

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2009 r.

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. LCy-020-00185

Data wpływu 05. 05. 2009

Szanowny Pan

Lech Czapla

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W nawiązaniu do przesłanego przy piśmie PS-65/09 z dnia 3 kwietnia 2009 r. rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego – uprzejmieawiadamiam, że Ośrodek Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnychie zgłasza uwagi do tego projektu.

2 przesłane

Wiceprezes
Krajowej Rady Radców Prawnych

Dariusz Sałajewski

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 15 kwietnia 2009 r.

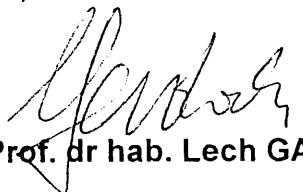
BSA III - 021 - 52/09

Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Prezencie,

W odpowiedzi na pismo z dnia 3 kwietnia 2009 r., Ps-65/09 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 p. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) nie uznaje za celowe opinionowania **rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.**

Z poważaniem

Prof. dr hab. Lech GARDOCKI

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz.

Data wpływu 16-04-2009